

Vėl stovykloje

Fot. K. Laucius.

SKAUTŲ AIDAS

Redakcija ir administracija:
KAUNAS, Nepriklausomybės
a. 4. Telef. 40-71.

Lietuvos skautų ir skaučių laikraštis

Isteigtas 1923 m. kovo mėn. 15 d.

Leidėjas
LIETUVOS SKAUTŲ SAJUNGA

Redakcija rankraščių nesaugo ir už skelbimų turinį neatsako.

Kaštuoja: visiems — 4,50 lt.
(metams) skautams — 3,50 lt.
pask. nr. — 40 ct.

Redaktorius
ANTANAS SAULAITIS

6 (165) nr.

Kaunas, 1936 m. birželio mėn.

XIV metai.

JAUNIMAS IR JŪRA

Tur būt ne vienas mūsų patyrėme ir pagalvojome, kad jaunimas ir jūra turi daug panašumo. Šis panašumas ne fizinis.

Viešėdamas pas klaipėdiečius seniau ir stebėjau Kuršių Marių ir Baltijos Jūros gyvenimą, stebėjau jas audringą dieną, ir ramų, tylų vakarą, kai, rodos, nei vienas pušies lapelis nešlama. Ir ką aš pamačiau? Pamačiau, kad mūsų mylimoji jūra niekada nesudeda akių, niekada neilsi — o visada gyva, visada banguoja, supasi savo bangomis. Tik tada, kai jūra rami, ji leidžia mažesnėms bangelėms bėginti per savo krūtinę, kitaip yra audringą dieną.

O mūsų laki fantazija, mūsų įvairios mintys bei gražūs sumanymai, kurie dažnai galvoje gimsta ir miršta, mūsų aukšti ir gražūs idealai, apie kuriuos galvojame ir kuriuos siekti ruošiamės išėję iš mokyklų sienų į gyvenimą, mūsų gilūs širdies liūdėsiai dėl tautos bei artimo nelaimės, bei entuziazmas, su kuriuo sveikiname tautos koki didesni pasisekimą, bei švėsdami kokias garbingas sukaktuves, ar visa tai neturi daug panašumo su gyvąja, su neramiąja mūsų Baltijos jūra, kuri Lietuvai savo bangomis neša tą skaisčiąją, tą gražiąją karalaite — Laisvę. Laisvę, dėl kurios mūsų bočiai amžius kovojo, amžius galvas dėjo, daug kraujo praliejo...

Jūra nerami, jūra amžinai juda, banguoja. Jos bangos čia gimsta, kyla, auga, bėga ir pasiekusios krantus subyra į milijonus vandens lašelių, o mūsų mintys ir sumanymai irgi, kaip

TĖVIŠKĖJ

Kaip gera, malonu man tėviškės kloniuos: —
Čia lygūs laukeliai rugių geltonuoja,
Čia užia bitelės, čia šypsos jaunatvė,
Čia saulė blondinė man veidą bučiuoja.

Palinkęs berželis štai dainą dainuoja:
Kaip audros ji supo, kaip vėjai liūliavo,
Kaip prakaito broliai dėl laisvės kovojo,
Kaip gynė, brangino jie tėviškę savo.

Ach tėviške, mano džiaugsmų, karalija!
Kiek kartų aš grįžtu tavęs išsiilgęs,
Kiek kartų nuliūdęs, kiek kartų dejonės...
Tavyje man gera, brangi tėviškėle!

Pranas Vilimas.

tos jūros bangos, čia gimsta, kyla, o susidūrusios su tikruoju gyvenimu, kaip bangos su krantu, kartais miršta, subyra. Taigi mūsų troškimai ir norai, tai jūros bangos.

Ar pastebėjote, ar pajutote dar vieną dalyką — kad tie, kurie jūrą pamato, prie jūros pagyvena, jos pulsą paseka, kažko kitaip jaučiasi, kažko pasidaro jautresni, greitesni, nes jūra nematomai paveikia į mūsų vidaus psichinį gyvenimą, jūra paveikia į mūsų jausmus, širdis ir net galvosena...

Kai plačiai pažiūrime į lietuvių tautą, kai pažvelgiame į mūsų tautiečių širdis ir į jaunimą, pamatome, kaip dar mes nerangūs, nejautrūs, užsidarę ir taip daug nutolę nuo Baltijos Jūros, jūros, nešančios Lietuvai Laisvę.

Todėl nors dabar, nors su ateinančia vasara, Lietuvos jaunime, sukrusime, visomis jėgomis ruoškimės va-

žiuoti į Klaipėdos kr., ruoškime stovyklas prie Baltijos Jūros ošiančių bangų, mądykimės jūros bangose, išklausykime jūros šnektą, tada pamilsime jūrą, tada pasidarysime jautresni.

Lankydami jūrą, kartu aplankykite ir brangius klaipėdiečius, žaliųjų laukų šeimininkus — ūkininkus, ir su jūros bangomis kovotojus — žvejus. Ukininkai ir žvejai jau seniai, seniai mūs, Lietuvos jaunimo, taip labai laukia: jie laukia su lietuvišku nuoširdumu, jie laukia su meile, jie laukia su džiaugsmu spindinčiomis akimis mus pamatyti, su mumis pagyventi, su mumis savo gyvenimo pasisekimais pasidžiaugti ir nepasisekimais pasiskųsti, jie laukia mūsų linksmosios nuotaikos ir gražių Lietuvos dainų.

Pavasaris, taip gražiai sužaliuoja visa gyvoji gamta — sprogsta medžiai, sužaliuoja kalnai ir kalneliai, lankos ir pakalnės, o mes, Lietuvos jaunime, su džiaugsmu ir meile, su pasiilgimu ir entuziazmu ruoškimės į Klaipėdos kr., pasveikinti Lietuvos Vakarų budriųjų sargų — klaipėdiečių, pasveikinti ir pamilti mūsų šaliai laisvę nešančią Baltijos Jūrą...

J. Variakojis.

V. D. U. Studentų Skautų korp. „Vytis“ valdybos narį senj. sktn. Viktorą Kastanauską, susituokusį su vyr. skilt. L. Sniečkaite, nuoširdžiai sveikina ir laimingo šeiminiško gyvenimo linki

Korp. „Vytis“

Tautos Vadui

(vardinėse)

Nuo Baltijos, kur užia marios,
Jr Vilniaus bokšte Gedimino,
Jaunatvės širdys neberamos —
J Tave žiūri mūs tėvynė.

Palinko galvos, krenta gėlės —
Visa tauta, Tavim didžiuojas,
Nes Tu mūs Vadas — atpirkėjas,
Šalies nelaimės mostu šluoji.

Jr vėliavų pulkai liūliuoja,
Jr kaimo gryčioj Tave mini,
Juk Tavo Vardas Lietuvoje,
Jr šalys lenkias Tau kaimynės.

Ir skautai sveikina Tave,
Jaunųjų eilės juk plieninės.
Budėk! Mūs' Šefe! Tautos Vade.
Dėl mūsų laimės, dėl tėvynės.

B. Orūnas.

VI. 13.

Kasmet birželio mėn. 13 d. išvakarėse suliepsnoja mūsų laužai mūsų organizacijos Šefo Valstybės Prezidento Antano Smetonos garbei. Liepsnų glėbiai ir jaunų krūtinų dainų aidai skelbia gaudą, kad jaunimas iš vien širdimi jungias su Valstybės Galva, džiaugsmingai džiūgauja Jo Vardinių Dieną, širdingai dėkoja savo Vyriausiam Vadui už jo globą.

Ir šiomet tų vardinių išvakarėse vėl laužų liepsnomis sušvinta padangė. Vėl visų, jaunų ir senų, vie-

ningas džiaugsmas sklinda laukais ir kloniais.

Tose džiaugsmo dainose skautai ir skautės jaučiasi stovį arčiau savo Vyriausio Vado, tvirtesniais ryšiais jungiasi vieningon Tėvynės meilės grandinėn.

Šią dieną karštai linkime Jam daug daug laimės, o iš savo pusės stengiamės Jo į mus dedamas viltis teisinti tikru darbu kasdieniam mūsų gyvenime.

Vasara čia pat. Bematant ateis vidurvasaris, ir tu nė pajust nepajusi, kaip ruduo pasibels į tavo langą.

Ar pasiryžai išnaudoti kiekvieną laisvą minutę? Ar padarei savo planus? Ar nusistatėi įvykdyti ką sugalvojai?

Pasiryžk dabar

padaryti vieną žingsnį pirmyn skautybėje,

padaryti vieną žingsnį pirmyn sveikatoje,

padaryti vieną žingsnį pirmyn tarnavime kitiems,

kad rudeniui atėjus galėtumei pasakyti sau: „Niekuomet dar nebuvo tokios puikios vasaros“.

Skautas ištikimas Dievui ir Tėvynei

GILCRAFT AIŠKINA ANTRAJĄ
ISTATĄ.

„Ištikimumas buvo vienas iš būdingiausių riterių bruožų. Jie būdavo pasišventusiai ištikimi savo karaliams bei tėvynei ir visados mielai mirdavo juos gindami. Tokiu pat būdu riterių pasekėjas turi būti ištikimas ne tik savo krašto valdovui, bet ir visiems, kurie yra aukščiau jo, vistiek, ar tai vyresni pareigūninkai ar darbdaviai, ir turi, truks plyš, juos palaikyti, nes tokia jo pareiga. Jei jis negali būti ištikimas, jis, jei tik yra garbingas ir vyriškas, atsisakys nuo savo vietos.

Skautas turi būti lygiai ištikimas savo draugams ir turi juos laimėje ir nelaimėje palaikyti”.

Taip kalba savo knygoje *SKAUTYBĖ BERNIUKAMS* lordas Baden-Powellis ir man atrodo, kad jo ištikimybės aiškinimas labai puikus.

Aš šventai tikiu, kad mums nebus reikalo mirti — teapsaugok mus, Dieve, nuo kito karo, — bet yra rimto reikalo gyventi tėvynei.

Jūs artinatės prie amžiaus, kuomet žmogus įgyja visas pilietines teises, taigi, aukščiausias laikas, kad suprastumėte savo pareigas tėvynei. Visa, ką jūs turite, buvo jūsų tėvų arba protėvių įgyta, bet nieko veltui negaunama: turite ir jūs atsimokėti tėvynei ištikima tarnyba bei pasiaukojimu. Būdami skautai galite daug nuveikti, jūsų geri darbai bus tinkama pradžia.

Ištikimybė visur reikalinga, nes be jos viskas iširtų: ir namuose, ir mokykloje, ir darbe, ir, pagaliau, skautybėje. Jūs visi, tur būt, atsiminsite pasakojimą apie žabų ryšulį, kurio niekas neįstengė perlaužti, kol jis buvo tvirtai surištas. Taigi, ištikimybė yra ryšis, kuris mus tvirtai sujungia ir duoda mums jėgos.

Jeigu nebūtų ištikimybės, viskas iširtų: nei viena šeima, nei viena valstybė negalėtų gyvuoti. Žmogus niekuo negalėtų pasitikėti ir jaustųsi kaip paklydęs. Ypačiai ištikimi mes turime būti savo draugams, nes kitu atveju mes neverti vadintis jų draugais. Mes niekuomet neturime nuo jų atsisakyti arba juos išstumti. Jei gu jie padaro ką nors negero arba jiems nesiseka, jie tuo labiau reikalingi užuojautos ir pagalbos. Niekuomet nereikia juos pulti arba karščiuotis, nes dažnai mes karščiuodamiesi netenkame ramaus galvojimo ir sprendžiame labai vienašališkai. Draugus visuomet reikia ginti ir stengtis išteisinti juos. Tikras draugiškumas atsispirs prieš audras ir nelaimes, nes būdami draugais mes mylime žmogų tokį, koks jis yra, su visomis geromis ir blogomis ypatybėmis. Mes nesistengiame

patenkinti savo egoistiškų norų, bet stengiamės visur ir visuomet padėti tam, kurį vadiname savo draugu.

Bet aukščiausia už visa stovi Dievas, mūsų Viešpatys. Jis mums davė gyvybę ir ją maloningai daboja. Jeigu visi mūsų atsisako, Jis mūsų nepaleidžia. Jo ranka mus ištikimai veda, nors mes ir dažnai nedėkingi ir nepaklusnūs. Taigi, Jam už vis labiausiai priklauso mūsų ištikimybė.

Kasdien pasižadėkim vis iš naujo Jį ištikimai mylėti, Jam ištikimai tarnauti ir ištikimai vykdyti Jo įsakymus. Šventam Rašte pasakyta: *Būk ištikimas iki mirčiai, ir aš tau duosiu gyvenimo vainiką.* Nesišalinkime nuo Dievo ir nuo bažnyčios, nes tuo mes nustosime savo geriausio Draugo ir Jo paramos ir padarysime savo sielai didelės žalos. Siekime tobulybės: būkime ištikimi iki mirčiai.

ATSISTOK IR KALBĖK.

— Dalyvaudamas posėdžiuose jaučiosi labai nesmagiai, nes nedrįstu atsi-
stoti ir pareikšti savo nuomonę, — rašo vienas skiltininkas. — Negaliu skųstis, kad trūktų žodžių: aš žinau, ką noriu pasakyti, bet negaliu ištarti nė vieno žodžio.

Aš pažįstu daug tokių jaunų žmonių — dažnai jie geri skautai ir vadai, — bet draugovės vadojoje arba šiaip sueigose iš jų nieko neišgirsi: jie sėdi kaip žemę pardavę ir paskui nepatenkinti savim ir išneštais sprendimais.

Nedrašumas kalbėti viešai yra vieni tiksliai nervų dalykas ir todėl jį galima nugalėti. Geras kalbėtojas patarė man tris kartus giliai atsikvėpti: vieną kartą prieš atsistojant, antrą — atsistojant ir trečią prieš pradėdant kalbą. Pasinaudo-

jęs šiuo patarimu įsitikinau, kad keistas jausmas krūtinėje praeina ir kvėpavimas nuramino nervus. Išmėginkite ir jūs šiuos vaistus ir prie to atminkite, kad niekuomet nereikia pamesti galvą. Žinokite, ką rengiatės pasakyti ir nusistatykite, kad kiekvienas būtinai turės jus suprasti, nors ir nesutiktų su jūsų numone. Kalbėkite paprastai ir trumpai, nenukrypkite nuo temos.

Mokėti viešai kalbėti turi didelės reikšmės žmogaus gyvenime, taigi praktikuokite jau dabar. Jeigu turite ką nors gero pasakyti, kalbėkite drąsiai ir pri-
verskite visus klausyti. Nesistenkite žinoti, bet kalbėkite tvirtai. Jeigu pasiseks praversti savo nuomonę, jūs gerai kalbėjote. Būkite kalbėtojais, bet ne ple-

PASAKOK SAVO SKILČIAI.

Kai tavo skautai skilties sueigoje pradeda nerimauti, papasakok jiems ką nors.

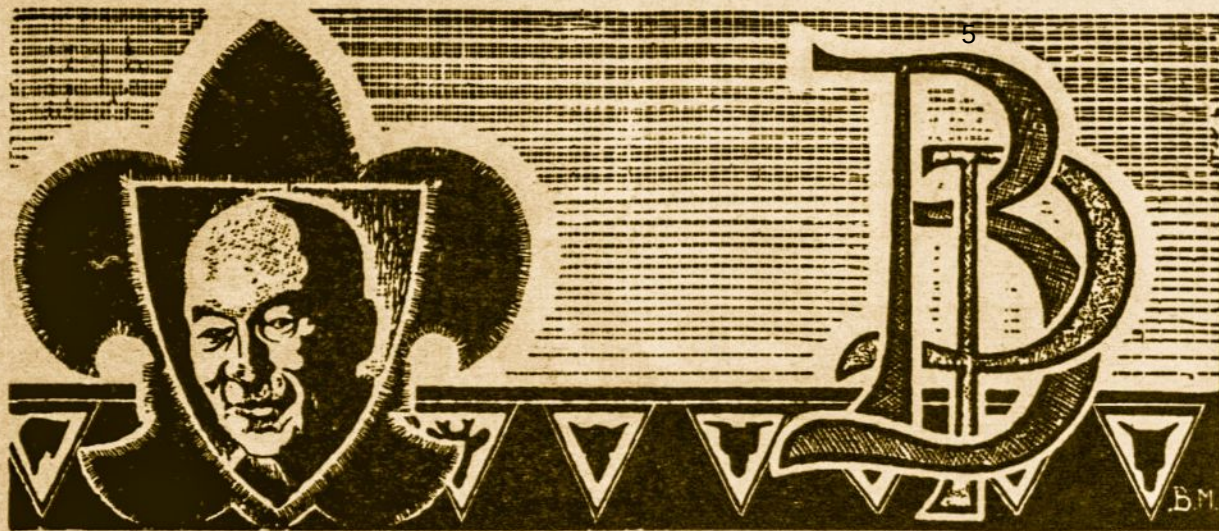
— Bet aš nemoku pasakoti; man baisiai nesiseka. — toks tavo atsakymas.

Geriausią išmesk tą mintį iš savo galvos. Mes visi iš pradžių nemokame pasakyti, bet ta blogybė pataisoma. Trumpu laiku galėsi pasidaryti puikių puikiausių pasakotojų.

Radęs apysaką, kuri, tavo nuomone, tinka pasakoti, kibk į ją. Skaityk kelis kartus ir kartok sunkesnes bei gražesnes vietas. Paskui užmerk akis ir pasistenk išsivaizduoti, kaip aprašomieji žmonės arba vietos atrodė. Išsiaiškink, kodėl ir

kaip kas įvyko, ir tada mėgink pasakoti. Pirmieji tavo klausytojai gali būti šuo arba batų galai — nesvarbu. Pasakok drąsiai ir pasakok iki galo. Pradėk dar kartą, paminėk keletą smulkmenų, kurias pirma pamiršai, ir keisk savo balso intonaciją. Jau žymiai geriau! Po trečio karto esi pasiruošęs.

Pasakyk savo skautams, kad perskaitėi idomią apysaką ir nori ją papasakoti. Pasinerk, kaip plaukikas į šaltą vandenį. Tu nustebsi pamatęs, kaip įtemptai tave klauso. O gal net ir paprašys dar ką nors idomaus papasakoti. Tu laimėjai ir tai nebuvo sunku, tiesa?

NETIKRI SKAUTAI.

Paskutiniu laiku atsirado netikrų skautų — tai yra berniukai, kurie nešioja skautų uniformą ir ženklus kaip ir mes, bet iš tikrųjų nėra skautai.

Aš nemanau, kad tai yra vien tik tai jų pačių klaida: čia kalti tie žmonės, kurie priėmė juos į draugovę ir pavadino skautais. Berniukai draugauja su jais, kadangi mano, kad jie yra tikri skautai. Bet jie nėra: nevykdydami skautų įstatų, kaip jūs kad darote, jie tikrai imituoja skautus.

Žmonės, kurie nieko apie tai nežino, nemoka atskirti tikrųjų skautų nuo netikrųjų. Taigi, jūsų pareiga yra būti tokiais darbščiais ir sumaniais kad imitatoriai negalėtų jums pamėgdžioti.

Darykite gerus darbus be jokio atlyginimo, laikykitės tiesiai ir budriai, dėvėkite švaria ir tvarkinga uniforma, būkite pasiruošę dirbti bet kokią darbą ir — šypsokitės.

KAIP SKAUTAI ĮSIGIJO DRAUGĄ.

Vienam ūkininkui nuolat vogdavo iš sodo vaisius, bet vagių sugauti nepasisekdavo.

— Aš žinau, kas tai daro, — pasakė ūkininkas, — tai yra tie naujai iškepti skautai! Jeigu sučiupčiau bent vieną iš tų nenaudėlių, tikrai savo lazdos nesigailėčiau.

Vagystės nesiliovė ir sodas buvo aptvertas spygliuotos vielos tvora.

— Dabar jie nebegalės daryti savo skautiško darbelio, — džiaugėsi ūkininkas.

Bet vieną gražų vasaros vakarą sode užsidedė ilga žolė, ir vaismedžiams grėšė didelis pavojus.

Nepakenčiami skautai, žinoma, tuoj atbėgo ir atsinešė stovyklos antklodžių — vienas paklojo ant spygliuotos tvoros, kad galėtų per ją perlipti, o kitas vartojo gaisrui gesinti.

Tada ūkininkas suprato, kad jis apsiriko, įtardamas skautus vagyste: jeigu jie būtų norėję lipti į svetimą sodą, spygliuota viela nebūtų galėjusi jų sulaikyti.

Tokiu būdu iš aršiausio skautų priešo pasidarė didelis jų rėmėjas, kuris žino, kad skautai niekuomet nedaro kvailių pokštų.

Baden-Powellis.

KAIP GYVULIAI GALVOJA.

Kartais tenka užmušti gyvulį ir supiaustyti jį maistui. Žmogus negali nepastebėti, kaip gražiai gyvulys sutvertas — mėsa, kaulai ir gyslos atlieka savo darbą, panašiai kaip mūsų kūnas. Ir akys — taip pat kaip mūsų — mato, kas aplinkui darosi, praneša apie tai smegenims ir protas pradeda veikti taip, kaip jam atrodo geriausia:

Gal būt protas gyvuliui liepia ko greičiausiai pabėgti, gal, prisiglausti prie to, kuris jam malonus. Paklauskite įdomų pavyzdį.

Prieš šimpanzės narvą padėjo obuolį, bet bezdžionė, iškišusi savo ranką pro grotų tarpą, negalėjo jo pasiekti. Tada ji atsiminė lazda, kurią ji vartojo žaidimams ir, iškišusi ją, prisistūmė obuolį.

Ar mes ne tą patį darytume?

Jūs žinote, kad šunys gudrūs, myli savo ponus ir mėgsta žaisti su jumis. Neseniai skaičiau vieną atsitikimą, kuris įrodo, kad šuo turėjo protą.

Tai buvo Afrikoje ir labai karštą dieną. Ponas išėjo, o šuniukas norėjo gerti. Indelis buvo tuščias ir niekur kitur vandens nebuvo. Kas daryti? Tada šuniukas paėmė savo bliūdėlį dantimis ir nubėgo į seniūno raštinę, kur jis tikėjosi rasti baltą žmogų, gyvulių draugą.

Seniūnas sėdėjo prie stalo, įsigilinęs į savo darbą. Staiga jis pajuto kažką prie savo kojų. Pažiūrėjęs jis pamatė šuniuką, visai aiškiai prašantį vandens.

Mes turime mėgti tokį gyvuliuką, nes jis yra protingas ir laiko mus savo draugais. Tą patį daro paukščiai: į draugiškumą jie atsako draugiškumu ir jeigu jie mūsų bijo, tai yra dažniausia mūsų pačių kaltė.

Išvertė A. Lichtenšteinaitė.

IŠKYLAUJANTIEMS IR STOVYKLAUJANTIEMS BŪTINA:

a) praktiškai odine makštimi dengti kirviai:

1. Kirvis 500 gr. — Lt 5,75
2. „ 600 „ — Lt. 6,—
3. „ 700 „ — Lt. 6,15

b) kastuvėliai, įvairūs:

nuo Lt. 3,50 iki Lt. 6,—

c) kariškos kuprinės skautams:

tik Lt. 6,—.

PASKENDĘ VARPAI

Tumui-Vaižgantui atminti.

Prisiminėm senelį
Likimo nepalaužtą,
Kuris varpais skardeno
Paskendusiais Alauše...

Nuėjo jis į amžius
Ir tarė: nebegrišiu,
Palikęs gilų ženklą
Visų, visų mintyse.

Daug dirbo — vis už laisvę,
Už savąją tėvynę,
Į žalią jos vainiką
Daugel žiedų supynė.

Dabar, sukaupę žvilgius,
Kartojame jo vardą...
Tą dieną buvo liūdna —
Žieduose skausmas nardė.

Nulenkę sunkias galvas,
Tada mes susirinkom,
Gegutės soduos verkė,
Ir liūdni maršai trankės...

Vai nė nebesakysiu —
Kam skausmą vėl atnaujint...
Tuoį vasaron išklysim —
Išklysim į kaimus.

Ir mename senelį
Likimo nepalaužtą;
Širdy varpai skardena,
Nuskendę į Alaušą...

Pr. Kozulis.

O, KAIP NEMYLĖTI!

Už sodo žalumą, už pievas gėlėtas,
O kaip, vasarėle, tavęs nemylėti. —
Tu ūgdei širdyse gražius žiedelius
Žiedais tu išklojai visus takelius.

Mums laimę kaip paukštį davei į rankas,
O obelys lenkė žieduotas šakas, —
O obelys kvietė po jomis užmigti
Ir kvapūs žiedeliai pradėdavo snigti.

Tai gera, kai vėjas palaukėn palydi,
Kai vėją sutinki laukuos pasiklydęs,
Kai vienas palieki su savo mintimis
Ir niekas tos laimės žinai neatims.

Nūnai jau į rudenį dienos panašios
Ir gervės išskrisdamos liūdesį neša...
Už sodo žiedelį, už laimę gėlėtą,
O kaip, vasarėle, tavęs nemylėti!

Bronius Kondratas.

Rašyk

Skautų Reikmenų Tiekimo Skyriui,

K a u n a s, Nepriklausomybės
aikštė 4. Telefonas 40-71.

stovyklas

Mažytė skautiška laimė

Takelis, tas pats takelis, kuriuo mes vasarą vykome į stovyklą. Einu ir neįaučiu, rodos, lyg mane kas neštų, lyg aš sparnais lėkčiau... Taip, tas pats takelis, ak, kaip malonu! Kad nors greičiau pamatyčiau tą vietelę, kur aš bėginėjau, maudžiausi, kur liepsnojo traškanti laužai...

Štai, jau lieptas — dar, dar valandėlė ir aš jau būsiu ten! Kad nors greičiau išvysčiau tą laimės šalį, tą buvusią laimės šalį... Ir aš dar labiau, dar smarkiau pradėjau eiti — bėgti. Šaltas rudens vėjas švilpia pro mano ausis, purto ant akių užkritisias garbanas, o aš lekiu, lekiu kartu su vėju, su praeitimi.

Staiga, akys kažką pamatė ir aš, lyg galvą į sieną atsimušęs, sustingau. Ne, tai negali būti, jokių būdu, aš aiškiai apsirikau. Ir vėl pasileidau bėgti dar smarkiau, dar greičiau. Ne, aš nebėgu, o lekiu, lekiu, kaip koks mažytis paukštelis, taip lengvai, taip tyliai... Aš artėju, artėju prie savo tikslo, tik staiga vėl mano akys kažką pamato ir aš vėl sustoju, sustoju visas pailsęs, uždusęs. Ištiesiu ranką ir staiga sušunku: „Pageltęs, pageltęs lapelis!“

Nusviro ranka, nusvirau ir aš, bet vis dėlto pasiryžau savo tikslą pasiekti. Einu, dabar aš einu iš lėto... sunkiai... Tik dabar atsiveria mano akys ir aš pamatau, jog visas takelis nusėtas gelsvais lapeliais. Aš einu, bet man kiekvienu žingsniu vis darosi liūdniau... Pagaliau

— stovyklavietė! Ta pati aikštelė, tos pačios ošiančios pušys, bet — skautų nesimato, aš vienui vienas. Apeinu visą aikštelę ir veik po kiekvieno žingsnio sustoju; čia štai buvo draugininko palapinė, čia vėl lapinų skilties, čia šioje vietoje — mano, čia vėl stovėjo aukštas, lyg dangų režiantis kryžius, o čia — čia liepsnojo lauželis. Ir aš nė nepajutau, kaip mano keliai sulinko ir aš atsisėdau, atsisėdau prie buvusios laužavietės. Prisimeanu, kaip čia mažasis Jerunis šoko baletą, kaip skiltininkas skaitė stovyklos dienoraštį — ot, taip ir matau jį čia tebestovintį, štai ten, tuojaus už to mažojo akmenėlio. O draugininkas, tas mūsų mylimiausias dr-vėje žmogus, pasakojo mums gražiausius dalykėlius, laikė puikiausius

Apie savo stovyklas rašykite Skautų Aidui — siųskite fotografijų, brėžinių, karikatūrų, aprašymų, vaidinimų, dainų ir k.

Rašykite trumpai ir įdomiai.

pašnekesius. Jo vedami mes dainavome gražiausias daineles — net pušynas mums tada pritardavo.

Dabar, tik dabar aš supratau į mano dienoraštį įrašytus dr-ko žodžius: „Po daugelio, daugelio metų, jei pažvelgsi į šį lapą, prisimink, kad buvo saulėta vasara, jos tylūs vakarai, ir... mažytė skautiška laimė...“

Alius Ž.

Jeigu jau fotografas nori, galime jam papozuoti.

Tik prityrę stovyklautojai ir seni skautai lengvai gali statyti tokius aukštus bokštus.

Prietema gaubia žemę. Gęstančios saulės spinduliai pasislepia už tolimų kalvų, Mažoj dauboj linksmas jaunų žmonių ratelis. Laužas dega ir braška.

Atėjo laikas gražiai, smagiai padainuoti.

Tamsu, paslaptinga tyla; vėjas pušų viršūnėse švelniai dūsauja. Mažoj dauboj liepsnos aukštai kyla, apšvišdamos veidus aplinkui.

Atėjo laikas patriukšmauti, pažaisti ir pavaidinti.

Žvaigždės sužiba danguje; ugnelė pavargsta, ir naujas glėbys žabų atnaujina jos jėgas. Raudonos kibirkštys skrenda į tamsias padanges.

Atėjo laikas vesti pašnekesį. Viskas aprimo, susikaupė.

Pro aukštas pušis balta mėnulio šviesa krenta ant mieguistų palapinių ir skaisčių veidų. Kažkur, toli, pelėda klaikiai sušunka. Ugnelė baigia degti.

Atėjo gražiausia valanda. Giesmės sparnais malda kyla į dangų... „Ateina naktis“. Žingsniai... Gęstančios šviesos palapinėse. Tylu mažoj dauboj.

Štai trumpais žodžiais visas laužas. Truputis įkvėpimo, truputis planingo galvojimo ir pasiruošimo, momento ir nuotaikos išnaudojimo ir valandos, praleistos prie laužo, bus laimingiausios viso stovyklos laiko.

Laužas yra stovyklinio gyvenimo kulminacinis taškas.

Paklauskite berniuką, kas jam stovykloje geriausiai patiko, paklauskite jį po ilgų metų, ką jis geriausiai atsimena. Jeigu jis buvo tikras berniukas ir dalyvavo tikroje stovykloje, jis papasakos jums apie tas valandas, kurias jis praleido prie laužo, apie dainas ir šūkius, vaidinimus ir pašnekesius, bei širdingą draugiškumą, kurį jis tada patyrė, nes mūsų sesutė ugnelė yra stebuklinga burtininkė.

Kaip jūs manot? Ar jūs darysite viską „ant greitųjų“, ar dainuosite senas, visiems žinomas dainas, ar jūsų laužas bus be jokio įkvėpimo, minties ar plano, tuščiai ir nenaudingai? O, gal, sukursite tokius laužus, kad nė vienas iš dalyvių negalės jų pamiršti? Jeigu taip, pasistengsiu jums padėti visu tuo, ką turiu.

Pirmiausia, prižiūrėkite ugnį. Ugnis, kuri nedega, padaro blogą pradžią. Leiskite jai smagiai liepsnoti ir taikykite savo programą prie jos kaprizų. Šviesi ugnis tinka triukšmingiems pasirodymams ir komiškiems numeriams, mirštanti ugnis — įkvėpimo momentams.

Parūpinkite visiems patogios vietos sėdėti. Nerami publika gali pakenkti ir net sugadinti visą laužo programą. Berniukams patartina pasiimti antklodžių arba apsiaustų, kad jiems vėliau netektų drebėti. Retkarčiais galima laužui kostiumuoti, nes tai irgi padidina efektą.

Atidarykite laužą su pritaikyta ceremonija, gal, įveskite improvizacijos; tuo įtrauksite visus iš pat pradžių.

Planą paruoškite iš anksto ir turėkite žymiai daugiau punktų, kaip jums kad bus reikalinga. Nejaukios pertraukos labai pavojingos bendrai nuotakai. Neprašykite

Laužas

atskirų žmonių rate pasiūlyti ką nors gero: jie labai retai ką nors gero pasiūlo, o kitiems atrodo, kad jūs įvairyti į ragą.

Laužą pradėkite gyvom dainom, šūkais, atskirų vienetų pasirodymais, žaidimais ir juokingais numeriais. Pasirinkite greitą tempą ir ruoškite įvairių netikėtumų.

Venkite per didelio triukšmo ir reikavimo: melodinga daina greičiau užkariauja klausytojų širdį ir — ausį.

Pašnekėsys. Pašnekėsys vienas iš gražiausių laužo momentų ir, jeigu sugebėsite jį pasirinkti, galėsite pasiekti tokių rezultatų, kokių niekur kitur niekuomet nepasieksite.

Yra visa eilė laužo vedėjų, kurie varžosi viešai kalbėti. Jie kalba nesklaidžiai, mikčioja ir antrą kartą nebeapsiima vesti pašnekesio.

Toks elgesys yra klaidingas, nes viskas pareina tiksliai nuo jūsų pačių. Parinkite apysaką, perskaitykite ją vieną, du ar net tris kartus; kartokite ją tol, kol mokėsite beveik atmintinai. Šitaip pasiruošę, bandykite pasakoti savo draugovei arba mažesniai berniukų būreliui.

Po kiek laiko jūs ne pajust nepajusite, kaip lengva jums bus kalbėti. Pakaks ką nors vieną kartą perskaityti ir sugebėsite viską savo žodžiais atpasakoti.

Svarbu pasirinkti tinkamą apysaką. Galite rasti temų skautiškoj literatūroj, bet dar geriau yra imti atsitikimus iš realaus gyvenimo arba knygų, kurie nieko bendro neturi su skautų laužais.

Pagaliau, ugnelei baigiant gęsti ateina gražiausias momentas: puikios dienos užbaigimas. Vakarinė giesmė, trumpa malda, susikaupimo valandėlė, „Ateina naktis“ ir „labanaktis, draugai“.

Laužo ceremonijos.

Sesutė — ugnelė visuomet buvo šeimyninio gyvenimo centras. Raudonodžiai visuomet susirinkdavo aplink laužą, mėginavo jaunuosius karžygius, apdovanodavo juos plunksnomis ir klausydavosi pasakojimų bei legendų apie garsiuosius didvyrius ir vadus.

Aplink laužo ugnį buvo šokami karo ir medžiotojų šokiai prieš tai, kaip indėnai išvykdavo medžioti buivolų žiemos maisto atsargai.

Čigonų gyvenime ugnis irgi vaidina didelį vaidmenį. Kūdikui trečią dieną po gimimo duodamas vardas ir ta proga kuriama ugnelė iš žabų ir įvairių žolių. Vadas paima naujagimį ant rankų ir laiko jį dūmuose, išstardamas jo vardą keturis kartus.

Kasmet čigonai išrenka savo karalių ir kuria didelį laužą. Tik ugnis, deganti visą naktį, apsaugodavo juos nuo vilkų.

Laužas turi tokių ypatybių, kurios sunkiai aprašomos, bet apeliuoja į kiekvieno žmogaus širdį.

Kaip geriausia kurti laužą, jūs jau žinote iš ankstybesnių aprašymų. Tų dalykų nėra reikalo kartoti, bet atidaryti laužą galima įvairiausiais būdais. 4

Ugniai linksmi degant ir visiems ra-

miai sustojus, ateina laužo vedėjas. Jis atidaro laužą, ir tada visi atsisėda. Žinoma, kiekviena dr-vė, kiekvienas tuntas gali turėti savo papročius, bet reikia atsiminti tris dalykus: 1) ceremonija turi būti paprasta; 2) ji turi ne tik būti graži, bet ir turėti gilią prasmę; 3) kiekvienas turi ją suprasti.

Prie laužų esti pakėlimai ir laipsnius, apdovanojimai ženklais ir pan.

Laužo atidarymo ceremonijos.

Laužo vedėjas žengia į rato vidurį ir, pakėlęs ranką virš ugnies, sako:

„Tiesikia mūsų troškimai dangų, kaip liepsnelės,

težeri mūsų darbai kaip žarijos, tesukrenta mūsų klaidos, kaip balti pelenai, tesildo mūsų idealai pasaulį, kaip ugnelė šildo mus“.

Skautų šefo laužo atidarymo ceremonija.

Laužo vedėjas žengia į ratą ir, rodydamas ranka į visas keturias pasaulio šalis, sako:

„Iš pietų, iš vakarų, iš šiaurės, iš rytų teateina laimė pas jus — laužas atidarytas“.

Laužo atidarymo ceremonija Indijoje.

Broliai, laužo šviesoje susirinkime dekinga širdim. Tegul mūsų idealai nušviečia mums tiesų, siaurą kelią kaip žibintas, kuris niekuomet negęsta; laužas atidarytas.

Ceremonija svečiams pasveikinti.

Keturios grupės dainuoja „valio“, viena po kitos, diminuendo, laikydamis savo toną, kol paskutinė grupė prisidėjo:

1. Valio!
2. Valio!
3. Valio!
4. Valio!

Po to galima pridėti pasveikinimo šūkį.

Netvarkingo vyro sudegimas.

Labai smagu pirmo stovyklos laužo metu sudeginti netvarkingą (piktą, nepatenkintą ir t. t.) vyrą.

Prieš patį laužą skautai susirikiuoja po du ir 4 iš jų neša karštą, padarytą iš lentelių. Jeigu galima, mažas orkestras gali lydėti procesiją, grieždamas ausis režiančią melodiją.

Skautai sustoja aplink laužą ratu ir padeda karštą ant žemės. Tuo tarpu laužo vedėjas graudingai nušviečia netvarkingų žmonių likimą ir praneša, kad visi vienu balsu nutarė netvarkingą vyrą sudeginti.

Nešikai įmeta karštą į ugnį ir visi gailiai dejuoja, raudoja arba dainuoja nesu-prantamais žodžiais.

Užbaigimo ceremonijos.

Dažnai sunku rasti tinkamą būdą laužui užbaigti.

Labai gražu giedoti „Ateina naktis“, bet dar įspūdingiau po giesmės tyliai išsiskirstyti.

Laužo vedėjas prašo visus atsistoti ir sugiedoti gražią giesmę — pav., „Marija, Marija“ arba kokią kitą. Giesmei baigiantis, visi tyliai išsiskirsto į savo palapines, giedodami kelyje. Įspūdis yra labai didelis ir gražus.

Žinoma, užbaigti laužą tokiu būdu galima tiksliai labai retais atsitikimais, nes ceremonija gali nustoti savo reikšmės.

A. L.

Trumpi pasirodymai prie laužo

I kiekvieno laužo programą būtinai turi įeiti trumpi, humoristiški pasirodymai. Kiekviena skiltis ir dr-vė turėtų iš anksto sugalvoti ir paruošti tokių vaidinimėlių. Temomis gausiai aprūpins jas pats stovyklos gyvenimas, nes juo „aktualesnės“ jos bus, juo didesnę turės pasisekimą.

Nepatartina daryti vieną pasirodymą po kito; geriausia įterpti dainų, šūkių ir, gal, linksmą žaidimą. Artistų turėtų dalyvauti ko didžiausias skaičius.

Štai kelios scenos: vienos senos, kitos naujos. Kurios vieniems matytos, kitiems nežinomos; taigi, nežiūrėkite per daug kritiškai.

ŠV. JURGIS IR SLIBINAS.

Pranešama, kad visi turės dalyvauti šiame vaidinime. Pakviečiami 6–7 bern. ir liepiama jiems atvaizduoti užuolaidą. Užuolaidai nusileidus, jie atssitoja, užuolaidai pakėlus, jie klaupiasi. 2 kiti berniukai atvaizduoja šv. Jurgį ir slibiną.

Vaidinimas prasideda. Režisoriaus praneša, kad užuolaida pasikelia. „Įeina šv. Jurgis“ (šv. Jurgis įeina). „Šv. Jurgis šypsosi“ (šv. Jurgis nusišypso). „Šv. Jurgis išeina. Užuolaida nusileidžia. Pirmas aktas baigtas“.

Režisoriaus kalba toliau: — Dabar prasidės antras aktas. Užuolaida kyla. Įeina elibinas. Slibinas mauroja. Slibinas išeina. Antras aktas baigtas. Užuolaida nusileidžia.

Režisoriaus kalba toliau: — Dabar eina įspūdingiausias aktas. Laikykitės; nealpkite prieš akto galą. Užuolaida pakyla. Įeina slibinas, įeina šv. Jurgis. Slibinas mauroja, šv. Jurgis šypsosi. Jie išeina. Užuolaida krenta.

Režisoriaus praneša: Dabar eina sunkiausia dalis, nes turite vartoti savo vaizduotę. Užuolaida kyla. Niekas neįeina. Niekas nemauroja. Niekas nusišypso. Niekas neišeina.

Štai yra dramatiškas vaidinimas apie šv. Jurgį, kuris, tikiuosi, jums patiko. —

STIPRUS VYRAS.

Skautas, apsivilkęs maud. kostiumą, vaidina stipruolį — vyrą. Jis pakelia svarus (du balionu, pririštu prie skautų lazdos), kol vienas balionas sprogsta virš laužo ugnies. Jis stengiasi perlaužti degtuką ir padaro kitus įprastus triukus.

BURTININKAS.

Skautas praneša, kad jis garsus burtininkas (persirengia) ir užburia savo draugus. Vienas vaidina dramblių, antras arklių, trečias smuikininkę bezdžionę ir t. t.

PASLAPTIS.

Žynys.

Žmogus su paslaptimi.

Senelio dvasia.

Prosenelio dvasia.

Pro-prosenelio dvasia.

Pro-pro-prosenelio dvasia.

(Žynys sėdi apsiklojęs paklode. Dvadicios paslėptos už medžių ar krūmų. Įeina žmogus, galvą nuleidęs žiūri į žemę).

Žmogus: Pereitą naktį pabudau iš neramaus miego. Kažkoks balsas iš tamsos pasakė man kažkokią baisią paslaptį. Visą naktį nebeužmerčiau akių ir stengiausi atminti ką man sakė, bet veltui. Niekuomet nebebūsiu linksmas, jeigu nesužinosiu tos paslapties. Todėl atėjau pas tavę, garsus žyniau, ieškoti pagalbos.

Žynys: Vargšas mirtingasis žmogau, tavo gyvenimas man aiškus, kaip atvers ta knyga. Aš matau, kad yra jame paslaptis, bet man baisu ją atidengti. Šaukiu tavo prosenelių dvasias į pagalbą: gal jos pasakys tau viską. Šaukiu tavo senelio dvasią. Sakyk, kokia šio žmogaus paslaptis?

Senelio dvasia: O, kodėl ar dai mano ramybę? Paslaptis per daug baisi. Aš negaliu jos pasakyti.

Žynys: Šaukiu tavo prosenelio dvasią. Sakyk, kokia šio žmogaus paslaptis?

Prosenelio dvasia: Ji baisi. Aš negaliu jos atidengti. Leisk man ramiai ilsėtis.

Žynys: Tai baisu. Pro-prosenelio dvasia, šaukiu tavę: pasakyk šio žmogaus paslaptį!

Žmogus: Padėki man. Aš turiu žinoti, paslaptį, nes kitu atveju dar šiandien mirsiu.

Pro-prosenelio dvasia: Net ir aš nedrįstu tau jos pasakyti. Klausk kitų, man per daug baisu.

Žynys: Beliko tik tavo pro-pro-prosenelio dvasia. Šaukiu ją. O padėk šiam nelaimingam žmogui. Jis per daug kenčia: pasigailėk.

Pro-pro-prosenelio dvasia: Ar aš tikrai turiu atidengti visą paslaptį? O kodėl mane iššaukėte? Aš žinau paslaptį, bet ji tokia baisi... Paleiskite mane, aš nedrįstu jos atidengti.

Žynys: Pasakyk paslaptį!

Pro-pro-prosenelio dvasia: Paslaptis — paslaptis yra: mūsų stovyklos viršininkas yra skautininkas Petras. (Žmogus nukrenta kaip negyvas, žynys jį pakelia ir balsiai verkiantį išveda iš rato).

Pastaba: Dvasios klaikiai steni. Paslaptis gali būti bet kokia. Patys skautai turėtų ją sugalvoti.

GARSENYBĖS PRAKALBA.

Garsus žmogus ir geras kalbėtojas pasako prakalbą, kartodamas abėcėlės raides, pabrėždamas tai vieną, tai kitą raidę ir pakeldamas toną.

Jo kalbą lydi įvairūs gestai ir gyva mimika.

PAMESTAS SKĖTIS.

Berniukas guli ant žemės, išuptas į paklodę. Jis steni ir dejuoja. Draugas praeina pro šalį ir pamato jį.

Draugas: Jonai, kas tau atsitiko?

Jonas (dejuodamas): Oi, oi, man taip skauda!

Draugas: Skauda? Kur?

Jonas: Cia (rodo šoną).

Draugas: Blogai. Kodėl nenuieini pas gydytoją?

Jonas: Aš jau buvau. Aš turėjau apendicitą ir jis man išpiovė akląją žarną.

Draugas: Kuomet tas buvo?

Jonas: Prieš 6 savaites.

Draugas: Ką tu sakai?! Prieš 6 savaites! Turėjai jau seniai būti sveikas. Kas tavę operavo?

Jonas: Daktaras Visažinis.

Draugas: Negali būti! Jis niekam tikęs. Jis išėmė mano dėdei pilvą ir pamiršo jį vėl įdėti. Tikrai baisu. Man gaila tavęs, bet aš nebeturiu laiko. Sudiev. Gal pasimatysime už savaitės, jeigu dar būsi čia.

(Draugas išeina. Jonas steni. Įeina antras draugas).

2-as draugas: Štai ir aš, sveikas ir gyvas, bet — kas tau yra? Ar sergi?

Jonas (nepaprastai stenėdamas): Apendicitas.

2-ras dr.: Kodėl neini pas gydytoją?

Jonas: Buvau pas dr. Visažinį.

2-as dr.: Negali būti! Tai baisu! Man pasakojo, kad jis pamiršo žirkles, operuodamas poniją Garsienę. Žinoma, ji nepergyveno tos valandos. (Jonas dejuoja). Bet man reikia bėgti. Gaila, kad taip sergi. Tikiuosi, kad greit būsi išvaduotas. Sudiev.

(Išeina. Už valandėlės įbėga dr. Visažinis su juodu lagaminu. Jis dairosi).

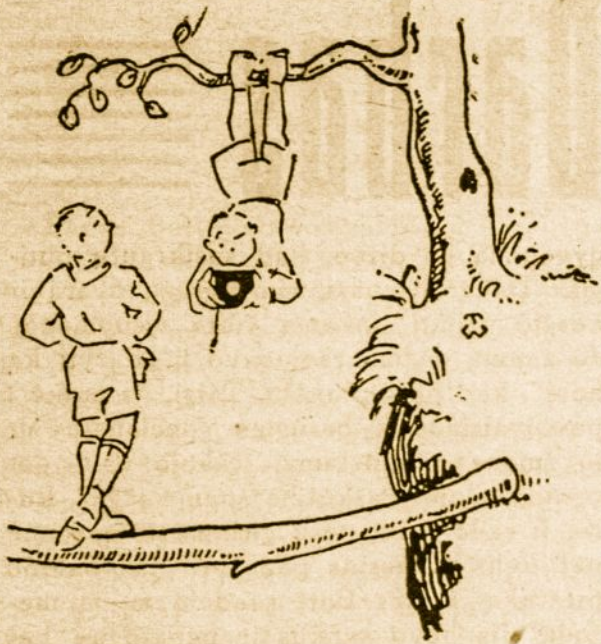
Dr. Visažinis: Atsiprašau, ar nematėte mano skėčio? Neberandu jo nuo tos dienos, kada jus operavau. Ed.

ATSIŪSKITE SAVO VAIDINIMŲ, KURIUOS VAIDINAT STOVYKLOSE.

9 Svečiuose skautų stovykloje su foto aparatu

(„Atsišaukimas“ į skautų bičiulius fotomėgėjus, bet skaitytinas ir skautų).

Kai išeis šis Skautų Aido numeris, jau bus prasidėję „skautiškieji metai“ — stovyklavimo sezonas. Skautų ikūrėjas lordas Baden-Powellis neveltui yra pasakęs, kad skauto metai susideda iš dviejų savaitių stovyklos ir 50 savaitių jos laukimo. Taigi visoje Lietuvoje prasideda gražiausias skautiškojo gyvenimo metuose laikotarpis. Nevienas skautų bičiulis foto mėgėjas užsuks pas skautus į stovyklą pasižiūrėti, kaip jie ten gyvena. Skautai visumet stengiasi sudaryti savo svečiams kiek galima daugiau malonumo, parodyti, kaip gyvena, kuo džiaugiasi. Aišku, skautų bičiuliai taip pat norėtų kuo nors atsilyginti skautams už jų gerus norus, padaryti jiems džiaugsmo. Atrodo, kad skautų bičiuliai foto mėgėjai suteiktų skautams didelį džiaugsmą, jei foto vaizdų pagalba parodytų jiems, kaip atrodo jų gyvenimas stovykloje, iškeldami ir tuos skautiškojo gyvenimo epizodus, kurių patys skautai foto mėgėjai arba nepastebi arba neįdomiais, nefotografuotiniais laiko. O tai padaryti ne skautams foto mėgėjams mielai patarpininkautų Skautų Aidas, Skautybė ir kiti skautų leidiniai. Skautų Aidas norėdamas gauti tinkamų spaudos iliustracijai ir propagandai užsieniuose nuotraukų iš skautų gyvenimo, ruošia šią vasarą net specialų foto konkursą*) tema „Skautiškas gyvenimas“, kuriame gali dalyvauti kiekvienas šio laikraščio skaitytojas, nors jis ir nebūtų prenumeratorius, o skaitytų paskirais numeriais pirkdamas.

*) Konkurso sąlygos paskelbtos Skautų Aido Nr. 4.

Valgio gaminimas — stovykloje yra vienas maloniausių darbų.

Skautų bičiuliai foto mėgėjai, kurie lankys skautų stovyklą, galėtų labai daug prisidėti siekiant tą tikslą, kuriuo organizuojamas minėtas foto konkursas, nes stovyklose yra labai puikių progų padaryti gerų, skautiškąjį gyvenimą vaizduojančių nuotraukų. Ne skautai foto mėgėjai šiuo atveju galėtų daug pasitarnauti dviem būdais: 1) patys fotografuodami stovyklos gyvenimą ir 2) patardami skautams foto mėgėjams, ką ir kaip fotografuoti.

Pirmiausiai ne skautai foto mėgėjai lankydami skautų stovyklose patys galėtų padaryti minėtajam konkursui nuotraukų. Viena, svetimam lengviau pastebėti daugelį labai būdingų ir gražių skautiškojo gyvenimo stovykloje epizodų, prie kurių stovyklaujant skautai yra tiek pripratę, kad juos laiko per daug paprastais, nevertais foto aparato akies. O iš tikrųjų tokie „paprasti“ stovyklos gyvenimo vaizdai dažniausiai yra daug įdomesni už tuos „nepaprastuosius“. Tai viena. Antra, daugelis neskautų foto mėgėjų, kaip suaugę, daugiau pasituri žmones, turi daug geresnius už skautų foto aparatus ir dėl to lengviau gali nugalėti techniškuosius fotografavimo sunkumus. Pagaliau daugelis neskautų foto mėgėjų turi daugiau patyrimo fotografijos srityje ir dėl to gali nufotografuoti ir įdomesnius momentus ir geriau, kaip daugelis jaunų foto mėgėjų skautų. Taigi ne skautų foto mėgėjų talka surinkti propagandai tinkamų nuotraukų dalyvaujant šiame konkurse labai pageidautina.

Tačiau labai daug gali padėti ir tie, kurie dėl kurių nors priežasčių patys dalyvauti foto konkurse nepanorėtų. Jie galėtų būti labai naudingi savo patarimais fotografuojantiems skautams. Aišku, kad atvykęs į skautų stovyklą trumpam

laikui arba tokiu metu, kada dėl kurių nors priežasčių fotografuoti negalima, svečias foto mėgėjas dažnai negalės nufotografuoti tai, ką pamato arba kas atrodo būtų fotografuotina. Tokiais atvejais mūsų prašymas šitoks — pasiūaukit pirmą su foto aparatu vaikštinėjantį skautą ir paaiškinkit jam, ką ir kaip norit nufotografuoti. Radęs tinkamą laiką jis tai padarys. Tokiais savo patarimais, gal būt, padėsite ne vienam skautukui padaryti tokių nuotraukų, kurios laidos jam pasisekimą konkurse.

Suprantama, Tamstoms tuojau kils klausimas, ką ir kaip fotografuoti stovykloje? Į šį klausimą lengviausiai būtų atsakyti ne teigiama, o neigiama forma, būtent, nurodant ką nereikėtų fotografuoti. Taigi nevertėtų fotografuoti skautų grupių, kur jie, sudarę „linksma miną“, pozuoja. Šiaip gi fotografuotina visa tai, kas parodo skautų stovyklų įrengimus, papuošimus ir jų pačių gyvenimą bei darbą. Kad tai būtų aiškiau, patartina paskaičiuoti žemiau išspausdintą straipsnelį „Kaip atvaizduoti skautų stovyklos gyvenimą“.

Kaip fotografuoti, šis tas paminėta aukščiau nurodytam straipsnelyje ir, be to, patartina paskaičiuoti Skautų Aido Nr. 5 skyriuje „Fotografuoti gali kiekvienas“ išspausdintą rašinėlį „Atsitiktinės ar surežisuotos nuotraukos“. Iš ten sužinosite, kad lygiai gerus rezultatus galima gauti fotografuojant atsitiktinius skautų gyvenimo vaizdus ir pagal iš anksto numatytą planą inscenizuojant vieną ar kitą motyvą.

KUPONAS

dalyvauti SKAUTŲ AIDO 1936 metų foto konkurse „SKAUTIŠKASIS GYVENIMAS“.

Vasarą didesnio džiaugsmo nerasi, jei jau būsi buvęs gražiojoje stovykloje.

Draugiškas

Bobas Andrews buvo vienas iš idomiasių žmonių kaime. Jis gyveno mažoje trobelėje dvaro žemėje ir turėjo rūpintis daržininkyste. Jo veidą puošė puiki, žila barzda; jis buvo aukštas ir gražus ir didžiausias tinginys pasaulyje. Jo akys visuomet linksmai mirkčiojo ir jis nepaprastai gerai mokėdavo leisti savo laiką niekais. Užtat Vilijamas ir jo draugai jį labai mylėjo ir vertino. Jis neturėjo visų tų ypatybių, kurie, berniukų nuomone, padaro iš suaugusio žmogaus nuobodų ir netikusį sutvėrimą. Bobas niekuomet nebūdavo užimtas ir niekuomet nesibardavo; jo rūbai niekuomet nebūdavo tvarkoje ir jis neduodavo išsiblaškiusių atsakymų. Jis rimtai žiūrėdavo į svarbius gyvenimo dalykus, kaip pavyzdžiui, raudonus indėnus, paukščių lizdus ir akmenų kolekcijas. Gavęs pažadėjimą, kad „jūs nedorėliai, paimsite tikrai vieną kiaušini“, jis parodydavo jiems kiekvieną lizdą dvaro miškuose. Atrėdė, kad paukščiai jam pranešdavo, kur jie suksis lizdą. Jis turėjo jaukią šeimynėlę: 2 prijauktas voveres, 4 šunis ir 7 kates, kurie visi draugiškai sugyvendavo. Bobas mokėjo drožti laivus ir daryti švilpukus, lankus bei vilyčias. Jis dirbdavo taip atsidėjęs, lyg nebūtų kito darbo šioj žemėje, verto žmogaus dėmesio. Išstis valandas jis išstovėdavo savo namelių duryse, laikydamas rankas kišenėje arba rūkydamas keistą seną pypkę. Jis sekėdavo berniukų laivelių regatas ir nešykstėdavo jiems savo patarimų. Juo tikrai galima buvo džiaugtis.

Senas dvaro savininkas gyveno kitur ir mokėdavo Bobui už didelių vartų atidarymą — tiesą pasakius, toks atsitikimas retai pasitaikydavo — ir už daržininkystę soduose — kas niekuomet nepasitaikydavo.

Bet laikai pasikeitė ir dvaras perėjo į vieno turtingo amerikiečio, p. Bott rankas. P. Bott nemokėdavo tinginiams algos, bet reikalaudavo, kad kiekvienas darbininkas nesigailėtų jam nei darbo, nei sveikatos. Tik rūpestingai prižiūrėdamas savo darbininkus, ponas Bott galėjo sukrauti turtus ir nusipirkti dvarą. Pastebėjęs, kad Bobas nieko neveikia, bet tik stovinėja ir valgo geriausius šiltadarzio vaisius, p. Bott atsakė jam vietą.

Po įvykio su p. Bott dukrele Vilijamas ir jo draugai rūpestingai vengė dvaro, bet, išgirdę, kad mergaitė išvažiavo į svečius, jie nutarė atlankyti savo mėgiamas vietas. Jie išliaužė į parką ir vertėsi kuliais minkštoje žolėje. Stengdamiesi peršokti upelį, jie sušlapino savo batus, bet tas jų gerai nuotaikai nepakenkė.

— Suraskime Bobą, — staigiai pasiūlė Vilijamas.

Švilpaudami berniukai nužingsniavo trobelės linkui. Bobas stovėjo duryse ir rūkė savo pypkę.

— Sveiks, Bobai! — sušuko berniukai.

— Sveiki, nedorėliai, — atsakė Bobas.

— Padaryk mums keletą laivelių, Bobai. Mes seniai nebežaidėme su tavim.

— Ką gi, padarysiu, — sutiko Bobas ir, padėjęs pypkę, išsiėmė didelį sulenktą peilį. — Nors, tiesą pasakius, jūs vėl mane gaišinate.

— Kaip sekasi voverėms, Bobai?

— Puikiausiai.

— Ar žinai, kad jos vėl apsigyveno ažuole?

— Seniai žinojau, jūs nedorėliai.

Tiesa, Bobas švilpavo ir drožinėjo laivelį, bet jo veide reiškėsi kažkoks nerimas.

— Kitą mėnesį... — pradėjo Vilijamas.

— Kitą mėnesį manęs čia nebebus.

Berniukai išsižiojo.

— Ką, ar išvyksti atostogų?

Bobas vis dar tebedrožinėjo.

— Aš išeinu, mieli draugai, kadangi tas senas pelėda mane atleido — tedovanėja jam dangus už šį darbą: aš jam nedovanosiu, — baigė išikarščiavęs.

— Bet kodėl? — paklausė visi vienu balsu.

— Jis sako, kad aš tinginiauju — aš, kuris nusivaro nuo kojų dirbdamas jam. Ir jis sako, kad aš vagiu jo vaisius — tuo tarpu aš imu tik keletą vynuogių, kurias jis pats turėtų man duoti, jeigu būtų tikras džentelmenas.

— Koks skandalas! — sušuko berniukai.

— Išvaro mane ir mano gyvuliukus į šaltą pasaulį, — kalbėjo Bobas toliau. — Štai jūsų laivai, nedorėliai, ir neliskite prie fazanų lizdų, nes įvarysiu jums mirties baimę.

— Mes turime jam padėti, — pasakė Vilijamas, kai Bobas ramiai įėjo į savo trobelę.

— Kaip mes jam padėsime? — atsiduso Jonas. — Juk mūsų niekas neklauso.

Vilijamas griežtai perversė jį žvilgsniu ir iškošė pro dantis: — Pažiūrėsim.

—o—

Dvaro savininkas, p. Bott buvo labai storas, ir tas jį nepaprastai erzino. Visą

Darbas

gyvenimą jis dirbo, kad susikrautų pinigų. Dabar jis nusipirko gražų dvarą ir norėjo užimti tinkamą vietą visuomenėje. Jo žmona dažnai ragindavo jį „daryti ką nors“, kad jis suplonėtų. Taigi, jis lankėsi pas įvairiausių brangių specialistus ir jo žmona nenuilstamai ieškojo dar geresnių, naujų. Paskutinė „nauja jėga“, kurią ji rado, buvo visų giriama ir apsiėmė per kelis mėnesius padaryti iš balono pieštuką. Ponas Bott pradėjo naują metodą. Jis buvo sunkus ir nepatogus, bet p. Bott turėjo daug ištvermės (jeigu jis nebūtų turėjęs taip daug ištvermės, jis niekuomet nebūtų susikrovęs turto). Kas rytą, vos tik imdavo švįsti, p. Bott atsikeldavo, apsisiausdavo ilgu apsiaustu ir nueidavo prie mažo ežero miške. Ten p. Bott numesdavo savo apsiaustą ir pasirodydavo maudykliniam kostiume. Išėmęs iš vieno apsiausto kišenės storą virvę, jis imdavo šokinėti per ją aplink ežerą. Po to jis imdavo gimnastikuotis, susirangydavo keisčiausiu būdu, pakeldavo savo trumpas, riebias rankas į dangų arba stovėdavo ant vienos riebios, trumpos kojos, tiesdamas antrą į visas puses. Atlikęs šiuos ir panašius pratimus, p. Bott pasinerdavo į ežerą — tiesą pasakius, jis nebuvo nei gilus, nei pavojingas — ir imdavo visai spardytis ir taškytis vandeny. Pagaliau išlipęs į krantą ir nusišluostęs rankšluosčiu, kurį laikė paslėptą antroje apsiausto kišenėje, p. Bott drebėdamas apsisupdavo ir grįždavo namo. Reikia pasakyti, kad p. Bott varžėsi dėl savo gydymosi metodo ir mėgdavo išsivaizduoti, kad tik jo žmona ir „nauja jėga“ žinojo apie jo rytines mankštas.

—o—

Vieną rytą p. Bott, prisišokęs ir prisitaškęs ir pamėlynavęs iš šalčio, ieškojo savo apsiausto. Bet apsiausto nebuvo. P. Bott taip išsigando, kad dar labiau ėmė šalti ir drebėti. Ir tikrai: apsiausto niekur nesimatė, nors p. Bott ir gerai atsiminė padėjęs jį po medžiu. Kalendamas dantim p. Bott beviltiškai dairėsi aplinkui ir staiga išgirdo balsą:

— Aš turiu jūsų apsiaustą čia viršuj.

P. Bott pakėlė akis ir pamatė griežtą, nešvarų veidą, spoksantį į jį pro medžio lapus.

— Aš gražinsiu jums apsiaustą, jeigu jūs paliksite Bobą ramybėje.

— Bobą? Kokį Bobą?

— Bobą Andrews, kurį jūs be priežasties išmetate.

Ponas Bott stengėsi padaryti rimtą miną, nors jo dantys vis tebekaleno ir vanduo iš plaukų varvėjo per jo veidą.

— Aš turiu labai rimtų priežasčių, vaikel, — pasakė p. Bott, — bet tu jų nesusprasi. Taigi, atiduok man apsiaustą. Tu esi, matyt, labai nedoras berniukas ir geriausia būtų pranešti apie tave policijai.

— Aš atiduosiu jums apsiaustą, jeigu jūs paliksite Bobą ramybėje, — pakartojo Vilijamas tvirtu balsu.

— Aš tikrai pranešiu tavo tėveliui ir policijai apie tave, — pareiškė p. Bott. — Tu akiplėša! Tuč tuojau gražink man apsiaustą.

— Aš gražinsiu jį, jeigu paliksite Bobą ramybėje, — pakartojo Vilijamas dar griežčiau.

Ponas Bott nebesusivaldė.

— Niekše! — jis šaukė. — Aš tau... Jis piktai dairėsi į visas puses ir pamatė tą, ko Vilijamas nebuvo pastebėjęs: ilgoje žolėje gulėjo kopėčios, kažkieno pamirštos. Triumfuodamas surikęs dar kartą: — Aš tau... — p. Bott griebė nelemtas kopėčias ir pristatė jas prie medžio ir bematant atsidūrė medyje, visas drebėdamas iš šalčio ir pykčio.

Vilijamas, nenorėdamas pakliūti tiesiai į priešo nagus, traukėsi toliau ant savo šakos, vis dar tvirtai laikydamas pagrobtą apsiaustą. Bet p. Bott kas minutę vis labiau artėjo, ir Vilijamas girdėjo jį šnypščiant:

— Niekše! Bandite! Aš tau parodysiu.

Šaka, kuria Vilijamas šliaužė, buvo nusvirusi ant ežero. Ji mielai laikė vieną žmogų, bet p. Bott svoris buvo jai per sunkus: ji piktai subraškėjo ir, šiuurpau riksmo lydimi, abu laiptotojai atsidūrė vandeny. Pliaukšėjimas buvo toks nepaprastas, kad Vilijamas nebesusivokė kas daryti. Už sekundės jau buvo per vėlu: p. Bott purtė ir murgdė jį be gailesčio, kol apsiaustas perėjo į tikrojo savininko rankas.

Kaip Vilijamui pagaliau pasisekė išlipti iš ežero ir pabėgti namo, jis pats nebūtų galėjęs pasakyti. Jis tik atsiminė, kad priešas jį dar kurį laiką persekiojo ir šaukė baisiu balsu:

— Aš tau! Niekše! Atsiminsi!

—o—

Po 2 valandų Vilijamas susitiko su savo draugais.

— Nu? — paklausė Henrikas. — Ar pasisekė?

Vilijamas, šventadieniškai apsirengęs ir kiek išbalęs, nerūpestingai atsakė: — Neišėjo nieko. Matyt, kažkas buvo ne taip, kaip reikėjo.

Visi padarė nusiminusius veidus, bet smulkmenų nepaklausė.

— Ką darysi! — pastebėjo Jonas. — Mes viską padarėm. Daugiau padėti negalime.

— Kodėl? — paklausė Vilijamas rūščiai. — Aš turiu dar vieną mintį. Dar nėra ko nusiminti.

Berniukai pažvelgė į savo drąsų vadą su pasibaisėjimu ir pagarba.

— Susitiksime po 3 dienų, — pranešė Vilijamas, — tada pamatysite.

—o—

Kita diena buvo skaisti ir saulėta. Ponas Bott nepaprastai džiaugėsi savo rytine gimnastika ir tik retkarčiais prisimindavo praėjusį nemalonų nuotyki. Tai buvo šlykštus berniukas, — bet jis jam parodė — jis tikrai nebegriš. Bobas Andrews turi būti pašalintas — niekas nepakeis to nutarimo. Viskas tvarkoj ir ką tik paaiškėjo, kad pono Bott apimtis sumažėjo 8 mm. Tai didelis laimėjimas, apie kurį reikės parėjus tuoj papasakoti poniai Bott ir „naujai jėgai“.

Tuo tarpu p. Bott šokinėjo, žaidė ir maudėsi ežere. Kartą jam pasirodė, kad

baisios akys žiūri į jį iš krūmų lapus ir kažkas subraškėjo, bet rimtai pagalvojus, ten nieko negalėjo būti.

Kiti du rytai buvo tokie pat puikūs. Grįžęs namo trečią rytą, p. B. patenkin-tas atsisėdo prie savo rašomojo stalo ir ėmė peržiūrinėti gautąją korespondenciją. Tada tarnas plačiai atidarė duris ir pranešė: — Šie ponai sakosi atėję svarbiu reikalu, kuris Tamstai gerai žinomas. Tikiuosi, kad viskas tvarkoj.

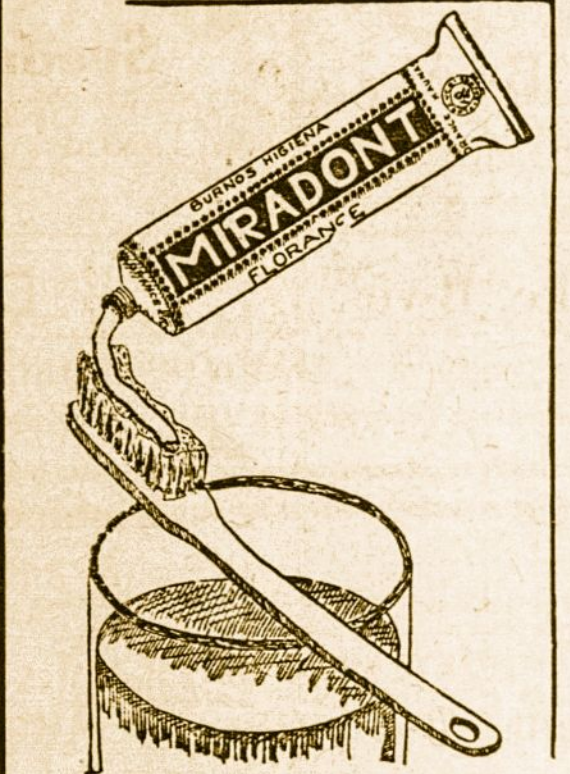
Keturi berniukai priejo prie p. Bott stalo; vieną iš jų p. Bott atsiminė kažkur matęs. Ar tai nebuvo tas pats, kuris pagrobė jo apsiaustą? Taip, be abejonės. Žaibuodamas pykčiu p. Bott ištiesė savo ranką, kad paskambintų tarnui, bet kaip tik tuo momentu pusė tuzino nuotraukų atsidūrė prieš p. Bott ant stalo. Jis pažūrėjo į jas ir sustingo judėsy. Jo raudonas veidas išblyško.

Pirmoj nuotraukoj buvo p. Bott, storas, riebus, apsilikęs maudykliniu kostiumu, šokinėjęs per virvutę. Antrojo nuotraukoj buvo taip pat p. Bott, riebus, storas, apsilikęs maudykliniu kostiumu, šį kartą balansuojąs savo sunkų kūną ant vienos kojos ir vienos rankos. Poza atrodė be galo juokinga; akys buvo beveik iššokusios, baltos. Trečiojo nuotraukoj buvo taip pat p. Bott, bet šį kartą dar imantresnė būklė. Kitos nuotraukos atvaizdavo p. Bott gulintį ant nugaros ir spardantį kojomis, besitaškantį vandeny ir stovintį ant abiejų kojų ir rankų, su kankinio išraiška apskritame veide.

Ponas Bott išsiėmė nosinę ir nusišluostė prakaitą nuo kaktos.

— Jeigu sudeginsite šiuos paveikslus, — pasakė Vilijamas švelniai, — mes galėsime pagaminti naujų. Mes turime visas filmas.

Ponas Bott sumirkčiojo:

Jei nebūtų dan'ų pastos „MIRADONT“ reiktų ją išrasti.

„MIRADONT“ išlaiko dantis sveikus, priduoja jiems blizgančią baltą spalvą ir pašalina blogą burnos kvapą.

„Florance“ Kaunas

PASIKLAUSI — SUŽINOSI.

* Kai kurie skautai prie valtukių turi dirželius ir jais juosia ženklelį iš abiejų pusių, ar tas reikalinga?

— Ne. Nereikalingas daiktas ir taršoma graži uniformos išvaizda.

* Ar yra kokia skautiškų dainų knygelė?

— Tuo tarpu tokio skautiškų dainų rinkinėlį, ir su gaidom, neturime. Patar-tina naudotis kariuomenės išleistu dainų rinkinėliu.

— Ką-ką jūs pa-pada-ry-rysite su jais?

— Nieko ypatinga, — atsakė Vilijamas, — mes rodysim juos žmonėms.

Ponui Bott pasidarė tamsu prieš akis: šios nuotraukos atsidurs laikrašty, jos keliaus iš rankos į ranką; tvirti vyrai mirs juokais žiūrėdami į jas. Jo vieta visuomenėj žūs; jis bus visiškai kompromituotas.

Vilijamas išėmė suglamžytą popierių iš savo švarko kišenės ir padėjo jį prieš nelaimingą savo auką.

— Štai mūsų kontraktas, — pareiškė berniukas. — Mes jį parašėme savo krauju. Jeigu paliksite Bobą ramybėje, mes pasižadėsime jūsų fotografijų niekam nerodyti.

— Gerai, — sušnibždėjo p. Bott. — Gerai. Tik išeikite nors kartą.

Po valandėlės ponias Bott įėjo pas savo vyrą.

— Tu blogai atro dai, mano mielas, — pasakė jo žmona susirūpinusi.

— Aš blogai jaučiuosi, — atsakė p. Bott užgesusiu balsu. — Man atrodo, kad naujas gydymosi būdas man kenkia, o ne gelbsti.

— Ar tikrai? — nusistebėjo ponias Bott. — Juk tu žymiai suplonėjai. Bet aš galėsiu paieškoti naujos jėgos.

Tą pačią dieną berniukai atlankė savo draugą. Bobas stovėjo savo trobelės duryse, rankas kišenėje, pypkę burnoj, veidas ramus, visiškai sustingęs.

— Aš sugavau žaltį, nedorėliai, — jis sudainavo laimingą balsu. — Jis yra dėžėje. Ir Bobas Andrews neišeina. Jo niekas nebevaro. Dėkui Dievui, pagaliau žmonės mane įvertino.

Vakare Robertas, vyresnysis Vilijamo brolis, atėjo į valgomąjį kambarį, laikydamas foto aparatą rankose.

— Keista, — jis pastebėjo, — būčiau galėjęs prisiekti, kad kameroj buvo pusė tuzino filmų.

— Kada tu paskutinį kartą fotografavai? — paklausė ponias Brown.

Vilijamas paėmė knygą nuo lentynos ir išgilio į ją.

— Aš padėjau aparatą pereitą rudėnį, kai prasidėjo blogi orai, — pasakė Robertas, — ir aš esu įsitikinęs, kad turėjo būti nesunaudotų filmų.

Vilijamas pakėlė savo akis nuo knygos ir ramiai pažūrėjo į savo brolį. Jo veide reiškėsi kantrus kentėjimas.

— Robertai, — jis pasakė kukliai, — ar negalėtum ramiau kalbėti? Aš stengiuosi iškalti savo istorijos pamoką.

Robertas išsižiojo: to berniuko nesu-prasi! Jis tyliai išėjo iš kambario.

12

Lietuvos skautes ir skautus Jūsų Šeifo Vardo Dienoje sveikina:

ŪKIO BANKAS

Akc. B-vė „METALAS“ ir

Akc. B-vė „PALEMONAS“

ŽEMĖS BANKAS

Lietuvos Aero Klubas

Akc. „Maistas“ B-vė

Centralinis Lietuvos žydų bankas

TARTU TELEFONIVABRIK

Centralinė Lietuvos Pieno Perdirbimo
B-vių Sąjunga „PIENOCENTRAS“

V.E.F. Latvijos Valstybinio Elektro-
technikos Fabrikos agentūra Lietuvoje

Apdraudimo D-ja „Lietuva“

LIETŪKIS

Akc. Ger-Ma-Po B-vė

Švedų Amerikos Linija

Generalinė Atstovybė Lietuvoje

Br. Tilmans ir Ko Akc. B-vė

D-ras Gyls

Berar ir Ko

„Lietuvos Philips“ Akc. B-vė

„Sandėlis“ Laivininkystės Akc. B-vė

Akc. „URMAS“ B-vė

Kooperacijos Bankas

„LITEX“ Audinių fabrikas

1936 metų birželio mėn. 27, 28, 29, 30 d. ir liepos mėn. 1 d. Kaune, Parodos aikštėj (Žaliame Kalne)
įvyks

ŽEMĖS ŪKIO IR PRAMONĖS PARODA

SKYRIAI:

GYVULININKYSTĖ

Bus išstatyta apie 500 geriausių gyvulių:
raguočių, arklių, kiaulių ir avių.

← ir →

LIETUVOS PRAMONĖ

40-tyje naujai pastatytų paviljonų ir bendruose stenduose dalyvauja visi stambesnieji Lietuvos fabrikai ir pramonės įmonės

KARO INVALIDAMS ŠELPTI KOMITETO ĮMONĖS

Kaune, Duonelaičio g-vė 37a, telef. 600.

Ortopedinė d-vė: protezai, bandažai, bintai, plokštelės.
Graverių dirbtuvė: įvairūs ženklai, antspaudos, štapai, monogramos, uniforminės sagos • Rūbų siuvyklos.
Krautuvėje, Laisvės alėja 18, tel. 616: įvairūs ženklai, kepurės, vėliavos, diržai, spalvotos medžiagos priedams, galionas, sutažas, antpečiai ir kt.

Bankams, pirkliams ir visiems kitiems!

Prie žinomos **FOTO-RADIO BAZAR** I. Jasvainas, Kaunas, Laisvės al. 16 Nr., tel. 865 atidaroma vienintelė speciali aparatūra Lietuvoje dokumentams, planams, braižiniams ir t. t. fotografuoti • Per 15 minučių gausite tiksliausią nuorašą!

Visose įstaigose tinka vietoj originalo. Nereikia niekur patvirtinti. Vieno lapo nufotografavimas tik nuo 1,50 iki 2,— lt. • Didesniam kiekiui žymi nuolaida.

Su šia
knyga

lengvai surasi tikrąjį savo kelią į laimingą gyvenimą!

SKAUTYBĖ LORDAS BADEN POWELLIS
BERNIUKAMS

Akc. „LIETUVOS CUKRUS“ B-vė

Kaunas, Vytauto pr. 33, telef. 22-62, 25-05 ir 35-54
(Cukraus fabrikai: Marijampolėje ir Pavenčiuose)

P A R D U O D A :

BALTA SMULKŲ CUKRŲ, savo gamybos, aukščiausios rūšies; **CUKRŲ ŠMOTELIAIS**, piautą, 1 kg. pokeliuose, aukščiausios rūšies; **MELASĄ**, vartojamą mielėms bei spiritui gaminti, o taip pat gyvuliams šerti; **CUKRINIŲ RUNKELIŲ IŠSPAUDAS**, šviežias ar rūgusias, vartojamas gyvuliams šerti; **KALKIŲ PURVĄ**, vartojamą laukams tręsti.

Jokia inteligento šeima dabar neapsieina be konservinių stiklų

„SODYBA“

Geriausius konservinius stiklus **WECK** tipo parduoda

Ponias kviečiame atsilankyti į nemokamus konservavimo kursus, kurie įvyksta „Sodyboj“ kiekvieną antradienį ir penktadienį nuo 10—12 ir nuo 16—18 valand.

„Sodyba“, Kaunas, Daukanto g-vė Nr. 7

visi
ir iš
visur.

ŠEFO VARDINĖS.

Kasmet VI.13. su dideliu entuziazmu minime mūsų Šefo J. E. Valstybės Prezidento Antano Smetonos vardines. Šiemet daugelyje vietų įvyko laužų, su specialiom programom ir t. t.

TURIME RĖMĖJŲ REGULIAMINA.

Tarybos pirmąją priėmė dr. D. Zau-niaus paruoštą skautų rėmėjų reguliaminą. Naująją reguliaminą tarybos pirmininkas paskelbė š. m. VI.5 ir nuo tos dienos jis veikia. Skautų rėmėjų reguliavimas yra pirmasis mūsų organizacijos statutui vykdyti išleistas reguliavimas. Reguliavimo nuorašas yra išsiuntinėtas visoms mūsų organizacijos vadovybėms vykdyti.

VADOVYBĖJE.

Birž. m. antroje pusėje tarybos pirmininkas dr. J. Alekna išvyko atostogų. Jo atostogų metu tarybos pirmininko pareigas eina dr. D. Zau-nius.

Birž. m. pradžioje pulk. J. Šarauskas išvyko gydytis į užsienį. Laikinaai brolijošs vado pareigoms eiti Šefas paskyrė vyr. sktn. A. Saulaitį.

Švedijoje, Stockholme, įvyksta viso pasaulio skautų organizacijų atstovų konferencija. Lietuvos skaites ten atstovauja seserijos vadė gyd. K. Žilinskienė ir vadeivė sktn. Rudienė.

Brolijos garbės gynėjų paskirtas sktn. Alfonsas Gabrėnas, paskutinį laiką buvęs skautininkų ramovės pirmininkas. Seserijos Garbės gynėja paskirta vyr. sktn. Elena Barščiūskaitė, ilgą laiką vyriausiam skautų štabe buvusi skautų skyriaus vadeivė.

Brolijos vadeiva vyr. sktn. K. Palčiūskas, pravedęs skautų vadų stovyklą, išvyksta atostogų.

MŪSU NARIAI SVEČIUOSE KITUR.

Sktn. Gr. Venclauskaitė ir sk. O. Lichtenšteinitė išvažiavo į Angliją, kur Foxlease lankys kelerius skautų vadovų kursus. Foxlease yra įžymiausias Didž. Britanijos skautų vadovų lavinimo centras.

Sktn. VI. Arminaitė su 10 skautų išvyko į Angliją, kur jos atstovaus Lietuvos skaites 10 skautų, sktn. Rozninkienės vadovaujamų, išvyko į Latvijos skautų stovyklas. Į mūsų skautų stovyklą atvyksta Latvijos skautų atstovai.

Į Estijos skautų tautinę stovyklą nuvyko 3 vyresniosios skaitės.

Į III Estijos skautų tautinę stovyklą vyks, sktn. J. Rainio vadovaujamas, reprezentacinis 12 narių vienetas.

Į Austrijos katalikų skautų organizacijos jubiliejinę stovyklą vyks sktn. K. Laučius, psk. J. Vainauskas, vyr. sktn. Gimbutas. Su jais kartu į ten pat įvyksiančią jaunesniųjų skautų stovyklą vyks sk. A. Laučienė.

VADOVIŲ MOKYKLOS STOVYKLA.

Vadovių mokyklos stovyklą įvyks liepos m. 10—22 d. d. Karmėlavos miške. Į stovyklą gali vykti visos į v. m-lą užsirašiusios ir tutininkų bei skautų skyrių vadeivų rekomenduojamos visų skyrių vadovės ir vyresnės skaitės. Šios gali vykti ir neįrašiusios į v. m-lą, tik iš anksto pranešusios apie vykimą. Jos sudarys atskirą skiltį ir turės atskirą programą. Stovyklavimas kiekvienai kaštuos 20 litų. Norinčios šioje stovykloje dalyvauti praneša ne vėliau š. m. birž. m. 25 d. ir atsiunčia 10 litų L. S. S. seserijos reikalų vėdelei, Kaunas, Nepriklausomybės a. 4.

V J. SKAUTŲ VADŲ KURSŲ DALYVIAMS.

Dėl rimtų priežasčių šiais metais jaun. skautų vadų kursų stovyklą neįvyks — atidedama kitiems metams.

Psktn. Pr. Karalius,
J. skautų skyriaus vėdejas.

MŪSŲ ŠEIMOS NAUJIENOS

STUDENČIŲ SKAUCIŲ D-VĖS 5 METŲ SUKAKTIS.

ŠEFO LAUŽAS.

Marijampolė. Skautų tuntas birželio mėn. 12 d., savo Šefo vardinių išvakarėse, sukūrė gimnaz. aikštėje tradicinį laužą. Tuntininkas, pulk. ltn. Reicher-tas, pasakė trumpą kalbą, vėliau skautai savo linksmomis dainomis ir gražiais pasirodymais užpildė laužo programą, kuria gausiai atsilankiusioji Marijampolės visuomenė buvo labai patenkinta. Šiuo laužu Marijampolės skautai užbaigė savo mokslo metus ir birželio mėn. 16 d. išvažiavo stovyklauti į Alytų.

LAIŠKAS ABITURIENTEL.

Brangios sesės, abiturientės. Jau baigiate vargti savo mokyklinio gyvenimo dienas. Jas baigsite ir išeisite į gyvenimą laisvos, nuo nieko nebeprisklausomos. Vienos Jūsų gal paliks prie mylimų tėvelių, kitos, ir manau dauguma, pasieks Kauno padangę. Čia Jūs pradėsite studijas. Atversite naują gyvenimo knygos lapą, į kurį žymėsite naujas mintis, naujus troškimus, įvairius planus ir galvojimus. Jums, išėjusioms iš gimnazijos, pasidarys tūkstančiai naujų kelių, kuriais Jūs galėsite žengti ir tolimesnį gyvenimą. Be abejo, brangios sesutės, šis gyvenimo kelias Jums bus daug sunkesnis, negu gimnazijoje, kad buvo. Šitame kelyje Jūsų viena pergyvens didį vargą, kita gyvens laimės dienas ir t. t. Žodžiu, bus vien tik įvairumas.

Iš gimnazijos suolų Jūs pateksite į erdvius universiteto rūmus. Ten Jūs rasite įvairiaspalvio jaunimo, jaunų jėgų, naujų pasiryžėlių, kurie nori pavaduoti jau pailsėjusius ir nuvargėjusius žmones darbe. Juk gi ne veltui sako: „kol jaunąs, o broli, sek paselio grūdą...“

Dauguma Jūsų, į Kauną atvykstančių sesučių, gal būt, neturės pažįstamų, neturės giminių, bet nenorėdamos sutrukdyti pradėto mokslinio darbo, atvyks studijuoti turėdamos tvirtus pasiryžimus. Jūs, sesutės, nenusiminkite, ne vienui vienos Jūs būsite Kaune. Čia yra ne mažas būrelis tautinių pat sesučių, kaip ir Jūs, mūsų visų širdelės tą pačią sutartinę plaką, bet tik mes toli vienos nuo kitų. Dabar kaip tik bus proga mums susipažinti ir bendros idėjos vedamos, degdamos ta pačia skautiška meile, mes papildysime savo skautišką šeimą. Visos studentės skaitės esame susibūrusios ir pastatydinamos. Studenčių skautų draugovė su savo draugininke — pirmininke priešakyje. Mūsų eilės kas metai vis auga, didėja. Todėl mes visos studentės skaitės prašome Jūsų, brangios sesutės, kad Jūs, iš visų Lietuvos kampelių susivažiavusios, rudenį, prisidėtumėte prie mūsų to brandaus skautiško darbo. Studenčių skautų Draugovės dirva plati. Jos tikslas: jungti visas studentės skaites naudingam tautos darbui, nagrinėti ir tobulinti skautybės sistemą, vykdyti skautybės ideologiją gyvenime, siekiant pilnutinio dvasios ir kūno tobulumo ir broliškumo su viso pasaulio skautėmis-ais.

Todėl, brangios sesutės, susiburkime visos į vieningą darbą. Skubėkim, kol mūsų dar jaunos jėgos, kol tebespindi mums jaunystės skaitumo jėga, veržimasis į toli, į tai, kas dar nežinoma, nesuprantama. Skubėkim, nes laikas be galo brangus ir trumputis. Nepralėkime pasaulio, kaip krentanti žvaigždė, praeikime žymėdamos pėdsakus. Tad, brangios sesutės, mes lauksime Jūsų bendram skautiškam darbui savo draugovėje. Spaudžiame Jums nuširdžiai — skautiškai kaires ir tariame: iki pasimatymo!

Visais skautiškais, studijų ir kitais reikalais galima kreiptis: liepos mėnesį — E. Petersonaitė, Kaunas, Miškų g. 13a, b. 3, o rugpjūčio — rugsėjo mėn. — M. Kūrsaitė, Kaunas, Agnuonų g. 6.

Studentė skautė S. Č.

IŠ KLAIPĖDOS SKAUTIŠKŲ STUDIJŲ DRAUGOVIŲ GYVENIMO.

Tik ką įsteigus Klaipėdoje Pedagoginį Institutą studentų tarpe kilo sumanymas įkurti skautų dr.-ves. Ir 1935 m. spalio mėn. buvo įkurta dvi dr.-vės, kurios pavadintos skautiškų studijų draugovėmis.

Norinčių į šias draugoves atsiduoti gana daug ir tuojau įsi-rasė 56 studentai-ės. Vyrų dr-

Šiaip gi, skiltys daro užsi-ėminus atskirai. Pusė studentų — skautų nėra dar buvusių skautais, todėl buvo einama III patyr. laipsnio programa ir bal. m. 26 d. buvo duodamas išodis. Įžodį davė 25 stud. skautai-ės.

Mūsų gražiosios Neringos karalius — briedis, kurį matysime lankydam šį gražų kraštą.

Fot. K. Avižonis.

Klaipėdos Ped. Inst. studentų skautų ir skautų draugovių šventė.

SKAUTE,

prieš Tave stovi didi miškai, platus laukai, ilgi keliai, smagūs takai takeliai — vasarą Tau yra proga apke-liauti savo kraštą ir geriau pažinti Lietuvą.

Šventės išvakarėse studentės skaitės surengė didžiulį laužą Mickevičiaus slėnyje. Į laužą atvyko daug svečių, jų tarpe ir vyr. sktn. pulk. Šarauskas, prof. Končius. Laužas pasibaigė apie 22 val. Jo programa buvo gyva ir visų nuotaika puiki.

V.21. draugovė organizuotai dalyvavo studentų bažnyčioje. Prof. B. Česnys laikė pamaldas ir pasakė pamokslą. Iš pamaldų vykome į Kūno kultūros rūmus iškilmingam posėdin. Posėdį atidarė pirmininkė — draugininkė psktn. O. Palubinskaitė, kviesdama į garbės prezidiumą: tarybos pirmininką vyr. sktn. Alekną, vyr. sktn. S. Čiurlionienę, prof. I. Končių, pulk. J. Tumą, „Vyties“ korp. vadą sktn. A. Jurgutį. Posėdžio pradžioje pirmininkė papasakojo apie dr.-vės veikimą.

Dr.-vės sukaiktis proga vyr. sktn. pulk. Šarauskas apdovanojo ordinu „Už nuopelnus“ draugovės narsę psktn. K. Bartnikaitę ir vyr. sktn. S. Danilevičiūtę. Ši diena buvo mums ypatingai džiaugsminga, nes į mūsų tarpą įėjo vyr. sktn. S. Čiurlionienė ir prof. I. Končius, kurie nuo pirmųjų draugovės dienų seka mūsų darbą, nuolat mums padeda ir visą šimtą metų mums sėkmingai padeda.

Tikrųjų narių sueigai nutarus ir jiems sutikus priminti garbės narių vardą per posėdį vyr. sktn. S. Čiurlionienė ir prof. I. Končius įteiktos spalvos.

Malonų p. pulk. Tumą, kuris nuolat domėjosi ir rūpinosi mūsų draugove, pakėlėme į mecenatus.

Tikrųjų narių sueigos nutarimu dr. vyr. sktn. Kesinaitė, sktn. Barmienė, psktn. Šataitė, sktn. Motūzaitė pakeltos į filisteres.

AR ŽINOTE DRAUGOVĖ, KURIOS VISI SKAUTAI UNIFORMUOTI?

Tokios dvi draugovės yra Šilutėje — skautų „Dariaus ir Girėno“ ir skautų „Neringos“. Ir kas svarbiausia, kad abi jaunos — įsikurę šių metų pradžioje. Abi suorganizavo Šilutės lietuvių vidurinės mokyklos mokytojai: pirmąją p. Matusevičius,

Iškilmingą įžodį buvo atvykę iš Kauno V. D. U-to skautų dr.-vės senj. Plyčiūvaitytė ir „Vyties“ korp! senj. Kriauciūnas ir Jurskis; iš vietos skautų vadų ir rėmėjų dalyvavo gen. št. pulk. Lanskoronskis, Instituto direkt. V. Sobyls ir kt.

Šventė praėjo tikrai gražia, pavarasiška nuotaika.

Nors institute daug tiesioginio darbo, bet studentai-skautai randa laiko ir skautiškam darbui dirbti. Vasarą keliolika skautų nori stovyklauti kurioje nors stovykloje, tuo būdu įsigyti daugiau praktiškų žinių.

VI. Tr.

Sktn. K. Laučius.

Graži tu mano, brangi tėvynė,
Šalis, kur miega kapuos didvyriai,
Graži tu savo dangaus mėlyne,
Brangi, nes daugel vargų patyrei.
Maironis.

Ten, kur Nevėžis per Lietuvos vidurio lygumas savo lygiuoju, lyg veidrodis paviršiumi, slenka į audringus Nemuno verpetus, kad išvystų gintaro krantus ir išbučiuotų seną, o kartu visad ir jauną Baltiją, yra kraštas besidriekias nuo Nevėžio krantų į dešinę ir kairę. Tas kraštas, tai lyg sesės austas kilimas iš vešlių laukų, žydinčių sodų ir tamsių gojų.

Tų gojų ir sodnų glėby pasislėpęs, Nevėžio išūgdytas, o kartu jo tyliojo vandens pasakų pasendintas, glūdi savo garbingąją praeitį užuomaršon benešas miestas — Kėdainiai.

Pažvelgus į Kėdainių istorijos lapus iš jų dvelkia besišypsanti likimo ironija. XVII amžiaus pradžioje Kėdainiams atitekus Radvilų giminei, jie išauga ir tampa kultūros centru. Kunig. Radvilai buvo smarkūs kovotojai prieš Lietuvos—Lenkijos uniją ir dideli lietuviybės saugotojai. Kunig. J. Radvila XI, būdamas dar jaunas, yra taip pasakęs: „ateis laikas, kad lenkai neras durų, nes pro langus juos išmėtysime iš Lietuvos“, ir štai šiandien gūdu ir skaudu širdžiai, kad to didžiojo lietuviybės kėlėjo krašte dargi šiuo metu sunku susikalbėti lietuviškai. Juk ne paslaptis, kad lenkiškumo ir nutautėjimo banga poros generacijų laikotarpy užliejo Kėdainius ir jo apylinkes.

Kodėl šiandien, nuo Dotnuvėlės ir Smilgos aukštupių iki ties Dubysa ir Nemunu besibaigiančiais kloniais sunku išgirsti lietuviškas žodis?

Rašančiam šias eilutes, yra noro iškelti šio krašto gamtos grožis, jo apylinkėse randamos įdomybės bei verti prisiminti istoriniai dalykėliai.

Svarbu, kad šio krašto teikiamu gamtos grožiu, jos įdomybėmis mūsų jaunimas susidomėtų ir įneštų lietuviškos dvasios, ductų pajusti tikros broliškos meilės.

Kėdainių miesto įsikūrimas glūdi dar XIV amžiaus miglose. Manoma, kad tuo metu dar buvęs nedidokas žvejų kaimelis, susimetęs Nevėžio krante, o aukštam medžių apsuptam kalnely degusi šventoji ugnis, vaidelūčių kurstoma.

Bet XIV amžiaus pabaigoje jau ir šias vietas pasiekia, persismelkę per žemaičius, kryžiuočiai. 1403 m. kairiam Nevėžio krante, ant stataus ir aukšto skardžio kranto kryžiuočiai baigė statyti mūro bažnyčią, dabar Šv. Jurgio vardu vadinamą.

Ta bažnyčia ant stataus ir gražaus klonio kranto tebestovi ir šiandien. Ji statyta iš torūniškių plytų, gotiško stiliaus. Viduje bažnyčios yra keturios masyvios kolonos, ant kurių laikosi visa bažnyčia. Po bažnyčia yra rūsys, o iš rūsio einas urvas į Nevėžį, tik durys į tą urvą užmūrytos.

Reikia manyti, kad kryžiuočiai, norėdami apsiginti nuo lietuvių užpuodinėjimų, čia turėjo pasistatę ir pilį, ką šlaito aukštumas bei statumas lyg ir patvirtina.

V. Zaulevičius.

Prie Radvilų Kėdainiai išauga ir pasiekia savo žydėjimo aukščiausį laipsnį. Čia įkūriama pirmoji popierio dirbtuvė ir spaustuvė. Kadangi Radvilai buvo dideli reformacijos šalininkai, tai Kėdainiai buvo pasidarę reformacijos centru. Čia gan anksti įkurtos mokyklos duoda Kėdainiams progos pasiekti gan aukštą kultūros lygį.

O šiandien, Kėdainiai, ir iš viso čia aplinkinis kraštas, turi kitokį veidą ir kitokias gyvena dienas.

Reformatų bažnyčios požemiai slepia Radvilų šeimos karstus, o jų tarpe ir Jonušo Radvilos VI, Didžiojo Lietuvos Etmono, kur jis guli perskelta galva, kurią niekšingas tarnas, jėzuitų sukurstytas, nukirtęs, kai jo ponas stovėjęs ant šventoriaus žiūrėdamas į baigiamą statyti bažnyčią.

Smalsus žiūrėtojas iš tų požemių išsineša niaurią praeities dvasią, klaikiai žiūrindą į dabartį. Čia, rodos, verkia ir vai-toja pasislėpusi lietuviybės dvasia, laukdama tų laikų, kada jaunosios kartos vėl ją priims į savo tarpą...

Didžiojo menininko, gamtos Kyrėjo nepašykštėta Kėdainiams gražios gamtos. Čia Nevėžis su savo smulkiais intakais po nukrusiais savo šakas gluosniais, lyg siekiančiais jį apkabinti, veidrodžiu žvilga. Tamsūs gojai mena senovės laikus ir senąją pasaką su paukščiais dalinasi. O tylūs ir vešlūs laukai, rodos, už patį artoją Kūrėjui meldžias...

Keleivio, važiuojančio pro Kėdainius traukiniu, akys atsiremia į netoli stoties esantį tamsų mišką ir jame dūnksančius, lyg kokią vidūramžių pilį, rūmus.

Tai Kėdainių dvaro parkas, turįs per 27 ha ploto. Pakliuvęs į tą parką, jautiesi, lyg būtum nukeliavęs į paslaptinguosius rytų kraštus. Didžiuliai rūmai tiesiog gūla tvenkinyn, kad pro vandens lelijas išvelgtų savo ramiam tvenkinio vandenį atsimušantį vaizdą. Negailestingasis laikas daug sunaikino ir apardė ar net visai prarijo. Baigia trupėti statulos iš graikų ir romėnų mitologijos, čia kadaise taip iškil-

niai puošusios rūmus ir tamsiąsias alėjas. Nors nedrumsčia tvenkinio paviršiaus gulbių pulkai, bet žmogui, mokančiam suprasti harmoningąją gamtos muziką, čia lieka dar gražaus jausmo.

Tam pačiam parke randame ir kitą statinį, kokių Lietuvoje iš viso maža. Tai mahometonų minaretas, kurio bokšte dar ir šiandien saulės spinduliuose žėri aukso spalvos mėnulio delčia, stengdamosi prisiminti tuos laikus, kai saulei tekant mula šaukdavęs tikinčiuosius pagarbinti Alachą...

Lieknieji topuliai ir su nusidrėkusiomis šakomis gluosniai, sraunios, vingiuojančios per parką Dotnuvėlės guodžiami, praeitį sapnuoja, vilioti jau nieko nebesistengdami...

Daugumas klaidingai mano, kad šiame parke esantieji rūmai, tai kun. Radvilų pilis. Bet iš tiesų yra kiek kitaip. Manoma, kad Radvilų pilis yra stovėjusi visai kitoje vietoje, o šie rūmai, savo laiku priklausę gr. Čapekams, vėliau atiteko Sevastopolio ir Plėvnos karų dalyviui inžinieriui Totlebinui, kuris per ilgą metų eilę prisižiūrėjęs rytų tautas, persiėmęs jų papročiais ir skoniu. Todėl ir šiuos rūmus Totlebinas restauravo rytų stiliumi, o būdamas didžios prabangos žmogus ir nesiskaitydamas su išlaidomis, lengvai tai galėjęs pasiekti.

Mahometonų mečetė irgi pastatyta Totlebinu. Kalbama, kad jis ją pastatė savo žmonos, kuri buvusi turkė, garbei. Manoma, kad praktiškos reikšmės ji nėra turėjusi, o pastatyta vien tik dekoratyviniais tikslais.

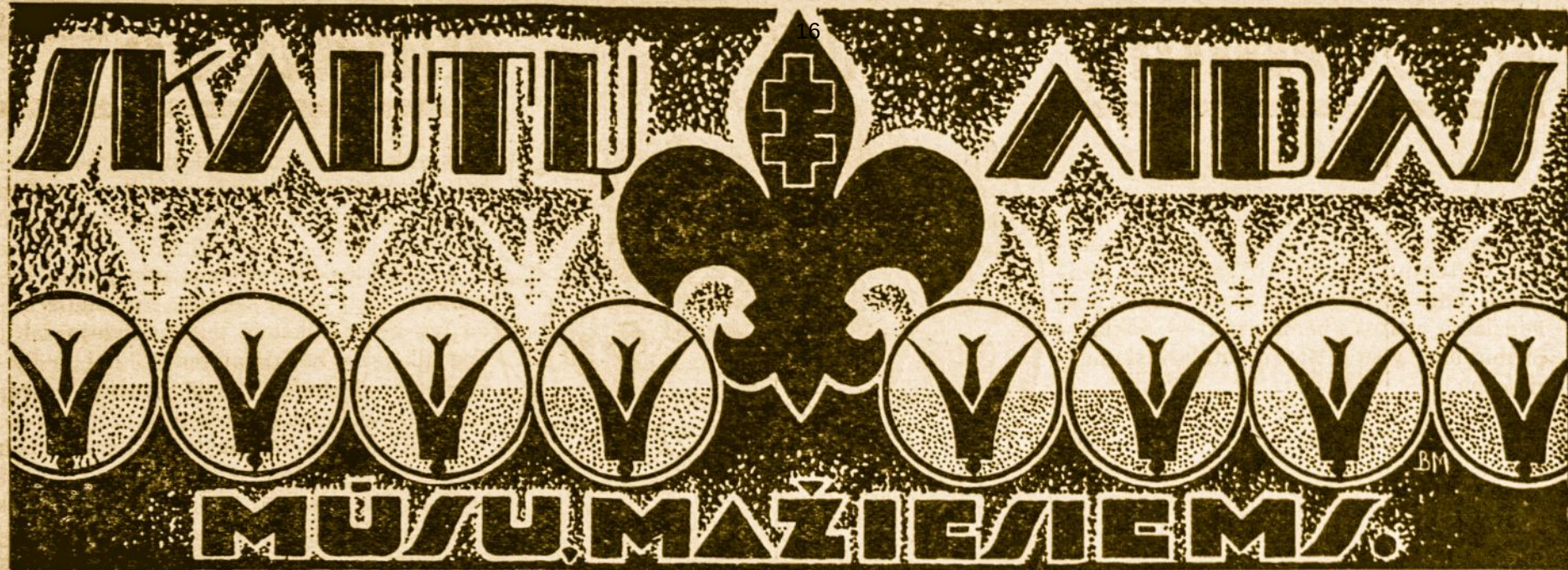
Prieš rūmus, kuriuose savo laiku buvo mokytojų seminarija, o dabar yra kultūrtechnikų mokykla, stiepiasi pro medžių jam metamus šešėlius, iš akmens kaltas saulės laikrodis, norėdamas dar nors kiek pagauti saulės spindulį.

Taip smilksta ir bėga diena dienon, nešdamos ir nešdamos į praeities marias iš po mūsų akių laiko naikinamus ištisų kartų kurtus dalykus.

Tad, mielas broli, brangi sese, skubėki pažinti savo tėvynės žaliuosius klonius ir juose bebaigiančias trundyti senovės liekanas. O užsukęs į Nevėžio krantus, aplankęs Taučiūnų laukus, kur ilsis pirmųjų mus Nepriklausomybės aukų karžygių dvasios, išlandęs bažnyčių požemius ir neardydamas juose gulintiems šventosios ramybės, prisižiūrėjęs bebaigiančių irti senovės statinių, pajuski savo tėvų šalelės didybę ir grožį. Dar daugiau, pamilki tą grožį, kurį Maironis išdainavo:

Graži tu mano, brangi tėvynė,
Šelis, kur miega kapuos didvyriai.
Neveltui bočiai tave taip gynė,
Neveltui dainiai plačiai išgyrė.

GRAŽIAUSIA DOVANA

Gyveno kartą gražus mėlynakis angelas, pats jauniausias visame rojuje. Pasišaukęs jį pas save Dievas, tarė:

— Klausykis, mažasis angele, noriu pavesti tau mažą darbą: nuskrišk į žemę ir sušauk visus gyvius vandenį, ore ir žemėje, nes noriu apdovanoti juos gražiomis dovanomis.

Angeliukas paėmė savo tamburiną ir kopėčiom nulipo į žemę. Pažvelgęs aplinkui save, jis pamatė aklą arkli, kuris tarnavo savo ponui kare. Bet vieną dieną jo ponas buvo užmuštas ir ištikimas gyvulys tol verkė, kol visiškai apako.

Mažasis pasiuntinys ėmė mušti į tamburiną.

— Skubėkite, skubėkite visi. Dievas nori išdalinti jums dovanas.

Tada subėgo visi gyviai pasaulyje, vieni skrido, kiti šliaužė, tretį plaukė... Kiekvienas užlipęs į dangų, pabučiavo Dievui ranką ir gavo dovaną. Kiekvienas buvo patenkintas ir džiaugėsi savo laime. Žiogas turėjo mandoliną, voras siūlų tinklams austi, skruzdė darbo maišelį. Asilui Dievas padovanojo laikrodį, bet jis jį tuoj, brisdamas per upę, pametė.

Paskutinis atėjo senas arklys, bet kadangi jis negalėjo matyti, jis nukrito nuo pačių pirmųjų kopėčių laiptelių ir išsisuko koją. Pakėlęs savo žilą galvą į viršų, jis gailiai atsiduso.

— Ar tu aklas? — paklausė jo svirplys.

— Taip.

— Ar nori dovanos?

— Taip.

— Kokią dovaną nori?

— Akių.

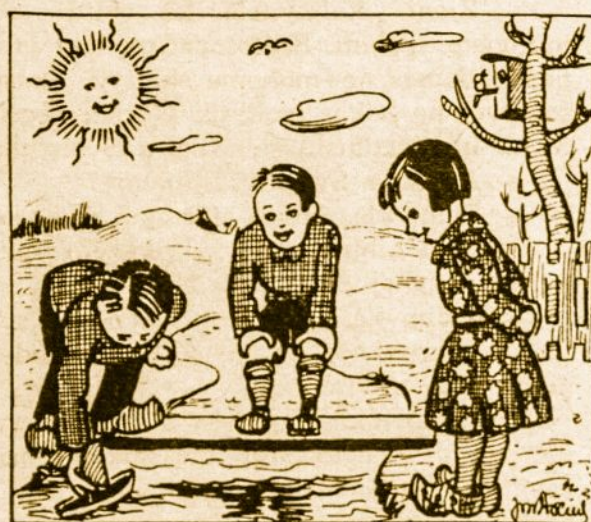
Svirplys valandėlę susimąstė ir pagaliau pasakė: — Palauk manęs. Aš tuoj grįšiu.

Lipdamas kopėčiom į viršų ir matydamas, kad Šv. Petras ruošiasi užrakinti dangaus duris, jis šaukė:

— Šventasis Petrai! Šventasis Petrai, palauk, nedaryk durų.

Šv. Petras, išgirdęs svirplio balsą, vėl atidarė duris. Svirplys įėjo.

DU BROLIUKAI IR SESUTĖ.

Du broliukai ir sesutė
Linksmi žaidžia pašaly,
Juos čia pakvietė saulutė
Ir žolių diegai žali.

Jie bėgioja, žaidžia, krykščia
Ir dainuoja — liu-lia-liu!
Linksmi statosi iš rykščių
Sodus, tvoras, namelius.

Prie upelio jie nubėga,
Leidžia laivus į mares,
Šokinėja, laksto, klega,
Stebi bailias žuvelas.

Jų veiduose džiaugsmo tonai,
Jų veiduose šypsena.
Gražūs tėviškėlės kloniai,
Miela gryčia ta sena.

Alpis Gintarėlis.

— Brangusis Dieve, — šaukė jis iš visų jėgų, — apačioj stovi senas arklys. Jis yra aklas ir negali užlipti pas Tave.

— Kokios dovanos jis prašo?

— Jis prašo akių.

— Gera, — atsakė Dievas, — eik paskui mane.

Pakilęs nuo savo puikaus sosto, Dievas nuvedė svirplį į sodą.

Priėjęs mažą fontaną po plačiu medžiu, Jis pasakė svirpliui: — Paimk keletą lašų šio gyvybės šaltinio ir pašlakstyk jais aklojo arklio akis.

Mažasis svirplys pasiėmė keletą vandens lašų, padėkojo Dievui ir buvo jau beeinas, bet Dievas jį sulaikė.

— Ar tau nieko nereikia?

— Ne, dėkui, — atsakė, — aš turiu sparnus. Man nieko nereikia.

Tada Dievas paėmė smuiką be stygų ir padavė jį svirpliui.

— Tu turi gailestingą širdį, todėl aš tau duosiu šią dovaną, kuri gražiausia iš visų.

Laimingas svirplys paėmė smuiką ir vienu šuoliu nušoko į žemę. Priėjęs prie arklio, jis pašlakstė jo akis gyvybės vandeniu ir akklasis praregėjo.

— Ką tu čia turi? — paklausė svirplio.

— Gražiausią dovaną iš visų.

— Ką tokio?

— Smuiką, bet-bet jis neturi stygų.

— Stygų? Paimk ašutą iš mano uodegos.

Svirplys padarė, kaip arklys jam liepė, ištempė ašutą ant smuiko ir pamėgino griežti. Plakančia širdim jis klausėsi pirmųjų muzikos garsų, o paskui nubėgo linksminti kaimiečius senose trobelėse ir visus žvėris miškuose bei laukuose.

(Tęsinys iš 5 nr.).

— Kas reiktų daryti, kad mūsų sesės daugiau susirūpintų savo buklių patogesniu, dailesniu, šiltesniu ir saugesniu įrengimu, kad nebūtų tiek daug laiko praleidžiama veltui bemiegant, — paklausė pirmininkė visų atstovų, atidariusi susirinkimą.

Visos tylėjo. Jų akys dabar krypo į Vantą. Pati Žilė, matydama visas tylint, kreipėsi į Vantą:

— Gal sesė Vanta turite kokių sumanymų bei pasiūlymų čia mano iškeltu klausimu?

— Pati nedrįsčiau ką nors pasiūlyti, nors ir sumanymų turėčiau, nes nedera jaunesnėms kalbėti ten, kur vyresnės tariasi, o jaunosios tik klausyti gali. Bet gerbiamai pirmininkei klausiant ir visam susirinkimui leidžiant, savo sumanymą pasakysiu.

— Norint ką nors kokiam nors darbui paskatinti, labai naudinga įvairios lenktynės, vieši pasirodymai, konkursai ir kt. Juk matome, kaip paskutinės lenktynės sudomino voveraites vandens sportu užsiimti. Dabar kasdieną matome jaunus voveriukus besimiklinančius ežere. Tik, dėja, šaltis baigia ežerą kaustyti ledu, — kalbėjo Vanta.

— Šiuokart aš siūlau paskelbti buklių įsirengimo konkursą, o jam pasibaigus — suruošti jau įrengtų būklų parodą.

Sumanymas visoms atstovėms patiko ir plovimu buvo priimtas.

— O kiek laiko skirsime tam konkursui? — klausia pirmininkė.

— Manau, netrumpesni, kaip savaitę.

Čia pat buvo išrinkta trijų voveraičių komisija, kuri turėjo rūpintis konkursu ir paroda.

Į tą komisiją, žinoma, įėjo ir Vanta.

Kad duotų galimumo laimėti ir kitoms voveraitėms ir kad kitas paskatintų ateities darbams, Vanta nusprendė, kaip komisijos narys, konkurse nedalyvauti.

Sidabrinė žiemos naktis išaugino spindintį, krištolinį rytą. Sukilusios voveraitės buvo sutiktos naujos žinios: pušų viršūnės vėl mirgėjo naujais pranešimais apie konkursą. Žinoma, gal apie tai visos voverys ir nebūtų taip greitai sužinojusios, bet anksti rytą dvi voverys ėjo į šulinį vandens. Prie šulinio susitikusios, kaip kaimo moterėlės, ėmė plepėtis. Viena skundėsi vaikais, kita vėl kitokias naujienas pasakojo.

Tuo tarpu tik kran-kran prie šulinio nusileido kranklys.

— O kad tave galas. Taip išgąsdinai tu, seni, mudvi — tarė voveraitės. — Manėme, kad vanagas.

— Koks aš judviem senis? Žiūrėkit, ar rasite pas mane kur žilą plauką? O, be to, dar ir nevedęs tebesu — atsakė kranklys. — Geriau pakalbėkime apie naują jūsų ruošiamą pramogą.

— Kokią pramogą? Nieko nežinome. — Stebėjosi voveraitės.

— Tik žiūrėkite į pušų viršūnes. Kone visos pušys naujais skelbimais mirga. Jau

čia jūsų Smailutė savo teptuku pasidarbavo.

— Ar tik nebus mūsų seimas ką nors naujo sumanęs? — tarė viena.

— Sako seimo posėdin buvo kviesta dalyvauti ir Vanta — pasakė kita. — O, ji turi nekvailą galvą.

— Likite sveikos, kaimynėlės. Skrisiu tas pajuodėles varnas nubaidyt. Rėkia gerkles paleidusios, net visas pušynas skamba. Neleis ir mano žmonelei iki valiai išsimiegoti, — tarė kranklys ir pakilęs nuskrido pušyno gilumon.

— Tikrai, kaimynėle, pušų viršūnėse kažin kokie pranešimai mirga. Kas tai galėtų būti?

— Žinai, kaimynėle, ką veltui čia mudviem spėlioti. Kaltos pačios, kad jaunos būdamos neišmokome skaityti. Dabar senatvėj ne laikas mokytis. Geriau bėgsiu namo ir pažadinsiu savo sūnų Švaistuką.

— Ar tavo Švaistukas namie?

— Taip. Jis dabar atostogų parvyko.

Palikusi kibirus prie šulinio, voveraitė nudūmė namo Švaistuko kelti.

Jos kaimynė, grįždama namo, ką sutikdama pasakojo naujieną, pirštu rodydama į pušų viršūnes.

Kol Švaistukas atsikėlė, visas pušynas jau skambėjo apie paskelbtą būklams įsirengti konkursą ir apie būsimą parodą.

Kai visos voverys sužinojo apie konkursą, nieko nelaukdamos tuoj ėmėsi darbo. Susitikusios viena su kita tik „labas“ pasako ir drožia savo keliu. Kalbėtis nėra laiko.

Voverys, kurios turėjo šeimas, tos visus šeimos narius prie darbo pristatė. Vyresnieji amžiumi laužė arba rinko sausas šakas, mažiukai skynė sausas žoles ir rovē samanas.

Vienur kitur ir ginčų kildavo, ir net susibardavo ar tai dėl pasirinktos vietos būklui statyti, arba dėl miško ploto, iš kurio medžiagą rinko. Tačiau visi nesusipratimai baigdavosi susitarimu. Voverys, mat, laikė žemu dalyku bylinėtis teisme.

Komisija neaiškino savo pastebėjimų, nedavė jokių nurodymų. Visą voveraičių darbą stebėjo iš šalies.

Jau pat darbo pradžioje Vanta pastebėjo, kad didžiausio sumanumo rodė Smailutė. Ji, mat, buvo linkusi į meną, tad ir savo būklą norėjo geriau ir gražiau už kitas įrengti.

Savo būklui vietą Smailutė išsirinko

kiek aukščiau šakos, paskui užsimerkdavo kaip ji pirma atsitūpdavo ant augančios vienoje pušyje tarp dviejų, greta suaugusių, šakų.

Per kokius 2—3 metrus nuo pušies lie-mens, iš visų pusių šakomis apdengta, buvo lyg kokia aikštelė ant tų dviejų šakų. Tos aikštelės negalėjai matyti nei iš viršaus, nei iš šonų, nei iš apačios. Taip puikiai buvo šakų paslėpta.

Sunku buvo ta aikštelė surasti, o ir suradus dar sunkiau į ją patekti. Čia reikėjo ne tiek jėgos, kiek gudrumo. Tik viena Smailutė žinojo, kaip į ją patekti.

Juoku būtum netvėręs matydamas, ir panarinus galvą šokdavo į žalių pušies spyglių sieną. Iš šalies žiūrint ne vieną drąsuolę šiurpas nukrėsdavo, nes rodėsi, lyg sau galą pasidaryti norėdama, taip duria galvą į šakas. Tačiau Smailutei tai buvo vien juokai. Juokdavosi ji dar labiau, kai po tokio šuolio pušies šakos vėl susiglausdavo, uždengdamos tą vietą, pro kurią ji įsmukdavo aikštelėn. Likusios voverys, kad ir kaip ieškodavo pasislėpusios, šokinėdamos aplinkui ir žiūrinėdamos iš viršaus ir iš apačios, iš šonų, vistiek veltui — rasti negalėjo. Taip pat niekas nežinojo, pro kur ji išeina, nes jai išlindus, pušų šakos tuoj vėl paslėpdavo angą. Taigi nė viena voveraitė tokios vietos, kokią buvo pasirinkusi Smailutė, neturėjo. Tad jau ir vietos pasirinkime laimėjimas buvo Smailutės pusėje.

Smailutė buvo dar jauna voveraitė, tad ir šeimos neturėjo.

Jos motina žuvo nuo plėšikės kiaunės. Tėvą vanagas sudraskė. Todėl ji gyveno vienui viena. Viena ir būklą sau dabar rengė.

Baigėsi konkursui paskelbtas laikas. Smailutė taip pat baigė savo darbus.

Kartą savo darbus ir vietą Smailutė aprodė Vantai, su kuria buvo pažįstama nuo anos vandens sporto šventės. Vanta pasidžiaugė jos darbu, bet į akis jai nieko nesakė. Tačiau pati sau pamanė, kad Smailutė gali konkurse laimėti.

Konkursas baigėsi. Visos voverys buvo įsirengusios būklus. Paskelbta būklų paroda sutraukė daug lankytojų ir šiaip įvairių smalsuolių. Komisija dabar ėjo nuo vienos pušies prie kitos; šokinėjo nuo vienos šakos ant kitos ir vertino darbą, kad galėtų paskelbti, kas laimėjo konkursą.

Vienų voveraičių buvo įsirengta gražiai, kitų — dar gražiau; vienu patogia, kitų — dar patogiau. Bet kai priėjo pušį, kur buvo Smailutės būklas, komisija rado didelėm raidėm tokį skelbimą:

„Gerbiama komisija laikiu būklo vi-duje, bet kelią į jį prašau surasti“.

S m a i l u t ė.

Radus tokį skelbimą, komisija ėmė ieškoti būklo, bet visos pastangos nuėjo niekais. Tik Vanta žinojo, kaip Smailutės būklas surasti, bet jos įprašyta, niekam nesakė ir nudavė taip pat nežinanti.

(Tęsinys 183 pusl.).

(tęsinys iš 182 pusl.).

Komisijai ieškant, susirado ir daugiau smalsuolių, kurios norėjo jai padėti, tačiau veltui. Bandyta ir pro šakas lysti, už kurių Smailutė sau sėdėjo ir iš jų pastangų juokėsi, bet sutikę spyglių sienos pasipriešinimą, traukėsi atgal.

Pagaliau po gan ilgo ieškojimo visos voveraitės susirinko prie skelbimo ir tarėsi, kas daryti. Tuo tarpu Vanta, paėmusi kiaurą riešutą, švilptelėjo. Po valandėlės atsirado ir Smailutė. Iš kur ir kaip ji atėjo, niekas nematė.

— Dar kartą prašau ir mano būklą apžiūrėti, — pakvietė Smailutė.

— Taigi, taigi. Mes ir norime jūsų gyvenimą pamatyti, bet kiek neieškojome, surasti negalėjome. Tad dabar pati, gerbiamoji, vėsk mus pas save, — tarė Žilė.

— Labai prašau. Aš gyvenu čia. — Ir pirštu parodė į šakas.

— Bet kaip patekti, kad nėra angos, o spygliai duria.

— O, labai lengvą, tik reikia šiek tiek pasiryžimo ir drąsos. Prašau mane sekti.

Ir Smailutė užsimerkusi davė šuolį į šakas, kurios prasiskyrusios, greit vėl uždengė angą.

Komisijos nariams nieko nebeliko, kaip tik tą pat padaryti. Po to jos atsidūrė ant šakų aikštelėje, kurios viename pakraštyje buvo įrengtas Smailutės būklas.

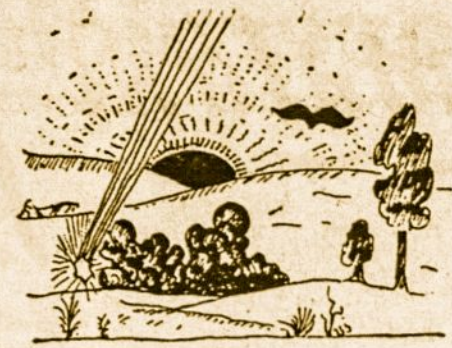
Jei komisija buvo nustebinta tokiu sumaniu vietos parinkimu, tai dar daugiau nustebė jos paties būklo įrengimu.

Įeinamoji anga buvo iš apačios. Viršutinėje dalyje buvo padaryta kita anga. Pro ją galėjo įeiti šviesos ir atstojo ventiliatorių. Pavojaus metu ji tarnavo kaip atsarginės durys. Šaltą arba lietingą dieną viršutinė anga buvo užkemšama samanomis.

Pats būklas buvo erdvus. Vidus taip pat išklotas samanomis.

Kai komisijos nariai suėjo į vidų, Smailutė juos pavaišino riešutais.

Apžiūrėjusi visus būklus, komisija nė vieno geresnio už Smailutės nerado ir todėl nutarė ją pripažinti kaip laimėjusią konkursą. Tuoju buvo paprašytas šauklys — juodvarnis, kuris visa gerkle visam miškui ir paskelbė, kad konkursą laimėjo Smailutė.

3 žaidimai su saule

1. — Šypsos saulė užu šilo čiuto, čiuto, dralia, lialia — čiuto, čiuto jau pakilo išmiegojusi lig valiai — —

Nebegali išgulėti — vyturėliai čir vir kviečia išmiegojusius lig valiai į rasotą pievą žalią!

2. — Uch! Vėjeli, kur prapuolei, kad vidūdieniai taip tylūs? — Žiūrim — berže pamiškėje lyto, tyto supas vėjas.

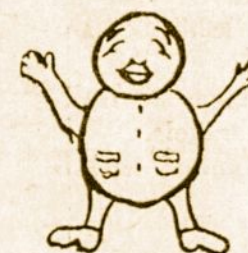
Visos gėlės gerti prašo ir mes pievoj įsinorim, nes miške ten ilsis vėjas, žemėj saulė ritinėjas!

3. — Likit, likit!.. — saulė moja spindulėliais paskutiniiais. Žinom mes — tat neapgausit: jūs už šilo nusileisit.

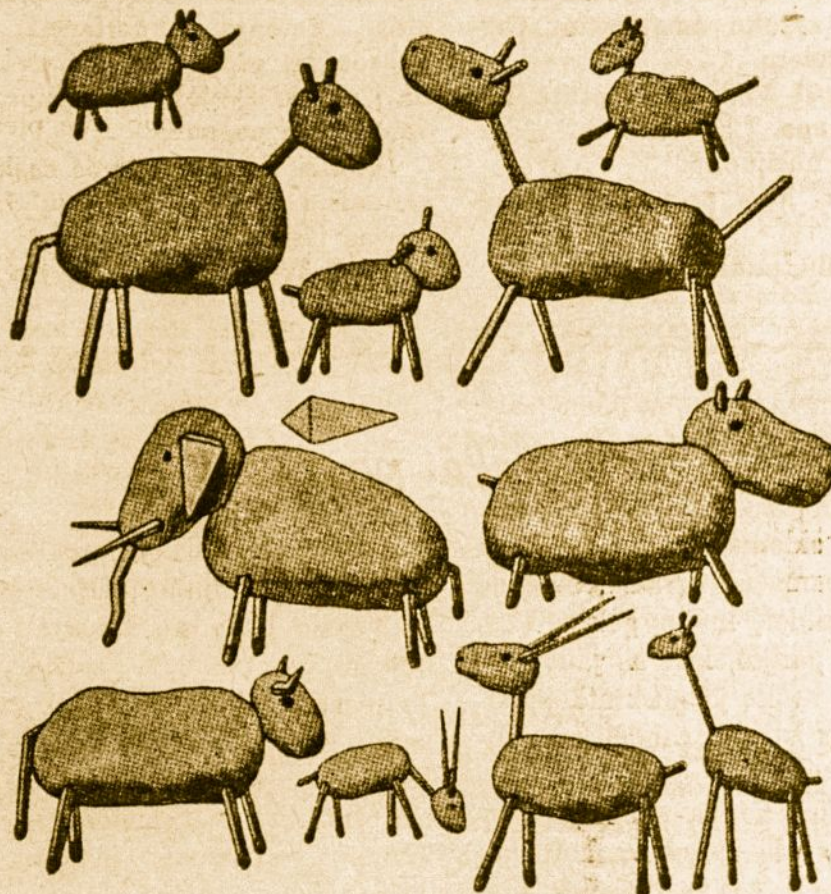
Jau tarp mūsų ir vėjas sukas lyto tyto pasisupęs — Nors, saulute, nusileisi, bet vistiek mes gulti neisim!..

Paulius Žiburėlis.

PABANDYKIME PIEŠTI ŠIUOS GYVIUS.

Mūsų pačių darbeliai

Įsitaisykime žvėrinčių

Paveikslėlyje matome daug įvairių gyvulių. Tokius gyvuliukus labai lengva ir patiems pasidaryti.

Galima paimti bulvių, pupų ar kitų daržovių ir plonų pagaliukų ar jau nudegintų degtukų ir iš jų daryti paveikslėlyje esančius gyvuliukus.

Bulvių ar daržovių geriausia nelupti. Su žievėmis bus gražiau. Pagaliukus ar

degtukus galima pasmailinti ar, kaip reikia, apdrožinėti. Mažus gyvuliukus daryti iš mažesnių daržovių, didesnius — iš didesnių.

Viduryje matom dramblių. Jis turi ausis. Jas galime padaryti iš popieriaus gabalėlių.

Čia turime tik 11 gyvulių, bet galime jų padaryti ir daugiau.

Mėlyniai pavasariai

(Tęsinys iš 5 nr.).

ALPUKO KELIAUTOJO NUOTYKIAI.

Paklydęs klony ieškojau vietos išsprukt. Tolumoje už vanduo bangomis, nes dar teliau, ten toli kalnuose, lijo atogrąžų lietus ir vanduo ruošėsi patvint. O namie, uoloje, alkani vaikučiai, žinau, tikrai nerimauja. Dar aplinkui grobuonys ir keturkojai plėšikai slankioja.

— Ar buvo potvynis? — staiga pastebėjo Devintoji, viena klausytojų.

— Taip. Tai buvo baisus atogrąžų potvynis.

Čia ir Grigri išikišo.

— Potvynis. Idemu. Gal visai toks, kaip šis.

Vises išplėtė akis, lyg nežinodamos.

— Kuris, kaip šis?

Apsidairė visi. Jokio potvynio nesimato.

Alpukas iš tikro nežinojo.

— Juk ir šioj vietoj panašu, kaip atogrąžose.

Dabar tik atsiminė visos.

— Trrr!.. — pertraukė Ketvirtosios pasakojimą tolimas šūvis.

— Šaudė...

Tikrai baisu. Net žemė po kojomis susipurtė. Alpukas giliai užlindo už Grigri.

Ružava saulė liko kaip blynas. Nei raudona, nei juoda. O aplink tik sukasi mažas tamsus debesioakas.

— Pasiūntinys audrai, — pastebėjo Grigri.

Bus audra. Didelė audra. Kaip retai tokia būna.

— Ar tokia, kaip miške buvo? — paklausė Alpukas.

Žinoma. Bus audra ir didelė audra ir kokia retai kada tebūna.

Vėl — Trrr!..

Dabar audra su debesiu, tarytum, užgriuvo visu sunkumu. Lyg šūviai, žaibai vijosi kits kitą. O trenksmas maišėsi su trenksmais, kaip bubininko smūgiai būbinan laike muzikos. Alpukas iš viso dar neregėjo, kad taip debesys kibirais vandeni piltų.

Blykst žaibas, kaip botagas ir nusi-driekė. Dangu į dvi pusi perskels.

Laukia visi balso ir Alpukas užsikis ausis.

Vėl —

— Trrr... Ir — Blykst! Trekst!

Toliau visos gervės minutę nejautė savęs.

Nelaimė aplankė ir gervių šeimynas...

Nauja šviesa parodė žaibo nulažtą medžio viršūnę žemėj ir prie jos ištiesusi sparnus ilsėjosi Ketvirtoji...

Grigri prišoko prie jos:

— Eik arčiau!

Bet anoji neberodė jokio gyvybės ženklo. Nebaigusią pietų žvėruko pasaką sakyt, pabaigė jos gyvenimą žaibas audroje. Ji, išsiskyrusi iš visų, buvo pasislėpusi po tuo medžiu.

ŽVEJAI IR GYVA ŽUVIS.

Tikrai nuostabiai yra sutvarkyta gamta. Dar nuostabesni buvo Kūrėjo planai.

Po liūdesio žmogus dažnai lengviau atsидūsta ir dabar po audros prie ežero ištiko didžiausia ramybė gamtoje.

Dvidešimt devynios ir Grigri sveikos išliko. Tik gaila bendrakeleivės...

Alpuką dar ir dabar baimė purtė, kaip paskutinį lapą rudens vėjas.

Šit jau sugrįžta pasiūsta Penktoji. Priėjo prie Grigri. Žiūri Alpukas, — o tokia graži žuvis Penktosios atnešta žemėj! Ir nemaža visai.

Kad visos kitos buvo medžioklė, Grigri liepė Alpukui nulipti ir atsisėsti šalia jos ir Penktosios pietų valgyti.

Zuvis, nors ilgai pabuvusi be vandens, vis dėlto nenurimo.

Alpukas vis į ją tebežiūri.

Grigri ėmė raginti ir Penktąją. Tik dabar Alpukas suprato, kad žuvis nekepta.

— Ji gyva.

Grigri nustebo:

— Tai kas, kad gyva.

— Aš mačiau peiliuką turi, — čia išikišo Penktoji.

— Juk žuvis pirma iškepti reikalinga.

— Ką?... — sušuko nustebusios Grigri ir Penktoji kartu.

— Arba išvirt! Vistiek. Motutė žuvis ir verda ir kepa.

Penktoji net nusiūokė:

— Ne, Alpuk. Mes prie to nepratusios, — pasakė.

— Tai aš galiu padaryti!

Kapt už kišenės — ogi pamiršęs degtukus įsidėti. O plieninį skeltuvą tėvelis visuomet savo kišenėje nešiojasi.

Gyva žuvis vis dar tebešokinėja.

Alpukas vėl pasižiūrėjo į žuvį, į Grigri ir Penktąją ir tikrai jau nebežino, kas bedaryti. Žuvis be vandens jau užtrokš ir nurims. Bet vis tiek ji nekepta.

Kad Alpukas neėmė, Grigri su Penktąja jau ruošėsi abidvi pasidalinti.

Kitos išeities nebebuvo, nes alkis pergalėjo.

Nebegyvos žuvies Alpukas atsipiovė gabalėlį ir varto žiūrėdamas į ją. Gi mintys įvairiausios apniko.

Kad išbėgo nepasiruošęs ir slapta iš namų, turėjo dabar žalią žuvį valgyti.

Iš karto neskani žuvis liko skanesnė, o pagaliau Alpukas taip prie to priprato, kad ne tik kad neužteko trečdalis šitos didelės žuvies, bet Penktoji prižadėjo greit ir antrą tokią žuvį sužvejoti.

Prie visko juk galima priprasti.

— Mieloji Grigri, o kas ten? — staugia pastebėjo Alpukas valgydamas žuvį ir rodydamas į ežero slėnį.

Tikrai. Ežero slėny kažkas keista darėsi.

Į dabar plačiai išsiliejusį ežerą puolė susirinkę pakrantėje būriai žmonių su dideliais dideliais samčiais ir tinklais.

— Tai darbas, Alpuk, — pasakė Grigri.

— Darbu žmonės pasaulyje gyvena. Tik darbu kiekvienas privalo išlaikyti save. Vasaros pabaigoj dažnai ištinka didžiulės audros šiuos kraštus ir šio ežero vanduo plačiai uždengia pievas ir slėnius. Žmonės tą geriausiai žino ir po audros, lig ežeras upėmis nenuseko, skuba į pievas žvejoti. Oi, kokios gražios žuvės tada pagauna!

Vaikai ir moterys vos suskumba žuvis gabenti į vežimus. Tiek jų daug kartu į pievas išsilieja.

Guadrūs Baltojo ežero žvejai.

Ką gėlėle pasakė?

Vieną kartą, eidamas anksti rytą per rasotą pievą, pamačiau gražiu, švelniu, baltu žiedeliu nedidelę kuklią gėlėle. Man jos žiedelis taip patiko, kad aš jau pasilenkiau, ištiesiau ranką ją nuskinti, parsinešti į kambarį ir įstatyti į indelį su vandeniu, kad puoštų mano stalą. Bet kai ranka paliečiau jos liauną stiebelį, išgirdau vos girdimą, tylų ir švelnų, kaip vėverselio giesmelę, balselį: „Pagailėk manęs, neskink“. Aš nustebes susilaikiau. Nejau tas kuklus žiedelis taip prašneko!? Nustebes, pasilenkiau prie gėlės ir laukiau, kas toliau bus. Ir vėl išgirdau:

„Neskink manęs. Juk aš nuskinta jokios naudos tau neduosiu. Tiesa, tu mane parneši į kambarį ir įmenksi į indą su vandeniu, bet aš ten neilgai gyvensiu — tuoj nuryšiu, sudžiūsiu ir tu mane nimesi, kaip nenaudingą daiktą. O aš dar taip nesenai pražydėjau! Taip noriu pasi-

džiaugti ta šviesia vasaros saulute, maudytis jos spinduliuos, suptis švelnaus pietų vėjelio bangose, klausytis paukštelio linksmų giesmelių, vabzdžių žvimbimo... Taip noriu džiaugtis gražia gamta ir būti naudinga. Juk bitelės lankosi pas mane. Kaip man smagu pavaišinti jas saldžiomis sultimis! O ir žmonės turės daug malonumo gerėdamiesi manimi bežydinčia. Tiesa, mano amžius neilgas: baigsiu žydėti ir puikūs mano lapeliai nukris. Bet išauginsiu sėklas ir jas paskleisiu, kad po manęs daugiau tokių augalėlių išaugtų, o jų žiedeliai puoštų šią pievą.“

Aš, išklauses jos švelnią kalbą, palikau žydėti. Dar keletą gražių rytųėjau per rasotą pievą ir gerėjaus kuklia gėlėle, kol jos žiedo lapeliai nukrito. O daug malonumo turėjau ją lankydamas.

Taigi neskinkime be reikalo gėlelių.

K. R.-ys.

Kaip mes praleidom progą²⁰

Pasakojimas iš jaunesniųjų skautų gyvenimo.

Nors mes ir visi norėjome, kad mūsų jaunesniųjų skautų būrelis augtų, bet nė vienas iš mūsų nenorėjo turėti Tomą Grantą savo tarpe. Jis mums atrodė nepakenčiamas ir pasipūtęs berniukas ir jo elgesys mus nuolat piktino. Jis neturėjo nei tėvelio, nei motinos ir gyveno pas savo gimines pašto agentūroje. Ach, kaip mes paskui gailėjomės, kad mes neparodėme jam draugiškumo!

Kuomet Tomas atvažiavo į mūsų kaimą, jam dar nebuvo sukakę 8 metai ir jis negalėjo tuoj prie mūsų prisidėti. Bet jis jau iš anksto pasakojo, kaip jis įstosias į skautus ir bematant išlaikysias visus egzaminus ir visur puikiai pasirodysias. Jis, matyt, jau anksčiau pažinojo vieną kitą jaunesnįjį skautą ir išsivaizdavo viską žinąs.

Vieną dieną, kada mūsų adjutanto nebuvo mokykloj, mes padarėme biaurų darbą.

Žaidimų metu Tomas priėjo prie mūsų ir pareiškė, kad už kelių dienų jam būsias 8 metai ir jis įstosias į mūsų būrelį.

— Aš tuoj įsigysiu uniformą ir laikysiu visus egzaminus, — jis gyrėsi mums.

— Ar neapsiriksi kartais, — pastebėjo su panieka Jurgis, — tu dar nežinai, ar mes tave priimsim.

— Jūs turite mane priimti, jeigu aš noriu įstoti, — pareiškė Tomas išdidžiai.

— Ar tu nežinojai, — pasakė Jurgis, kuris mėgdavo erzinti kitus, — kad tu turi atsakyti į visus klausimus, kuriuos mes tau užduosim, ir tik tuomet mūsų vadė tave priims?

— Netikiu, — pasakė Tomas, — mano draugai man nieko apie tai nepasakojo.

— Bet pas mus taip yra, tiesa? — pasakė Jurgis, kreipdamasis į mus. — Kiekvienas būrelis turi savo papročius.

— Gerai, paskirkite laiką, — sutiko Tomas, ir mes visi nudžiugome, kad jis mums patikėjo.

— Ar tau tiktų 6 val., miškelyje? — paklausiau aš. — Mes ten tavęs lauksime.

— o —

Lygiai 6 val. Tomas atsistojo prieš mus.

— Štai mano nario mokestis, — pasakė jis, paduodamas man pinigą.

— Pasilik jį sau, — pasakiau aš nekantriai. — Tu dar nežinai, ar išlaikysi.

Tada prasidėjo egzaminas. Jurgis paklausė apie kelionės ženklus ir švilpėjus, ir Tomas į viską atsakė be menkiausios klaidos. Mes kiek nustebomė, bet paskui Matas pasakė man kažką į ausį.

— Puiku! — pasakiau aš. — Puiku! Ženklus ir švilpėjus tu žinai, bet pažiūrėsime, ar tu atsimeni datas. Kuriais metais mūsų vėliava atsirado?

Tomas nežinojo tos datos ir atvirai prisipažino, kad jis tokių dalykų visiškai nesimokė. Tada mes perėjome prie mazgų ir jis visus, surišo, nors ir ne labai greitai ir vikriai. Vėl mes jį pagyrėme ir jis ėmė džiaugsmingai pasakoti, kada ir kur jis mazgus vartotų, kol mums įkyrėjo klausytis.

— Žinoma, — pastebėjo Vladas aštriai, — tu padarei gelbėjimo kilpą ir piemenų mazgą ir išgelbėjai drambliui gyvybę. Tik, gaila, aš to nemačiau.

Tomas mokėjo pasakyti laiką ir šokinėti 30 kartų ant vienos kojos. Tik išlaikyti 3 knygas ant savo galvos jam kažkodėl nesisekė.

— Palaukite, kol namie išmoksiu, — pasakė jis išikarščiavęs. — Aš pamėginasiu kitaip laikytis.

Aš niekuomet nemačiau labiau pasiryžusio berniuko: jis užsispyręs bandė atlikti duotąjį jam uždavinį ir nerimo, kol nuėjo bent kelis žingsnius su knygomis ant galvos.

— Verčiau pamėgink kitą galvą, — pasakė Vladas. — Be to, jau ir laikas praėjo.

Tomas atsistojo prieš mane ir laukė sprendimo. Be abejo, jis buvo įsitikinęs, kad atsakymas bus teigiamas.

— Tu nueisi upeliu žemyn, — pranešiau aš, — o mes pasitarsime. Sprendimą mes parašysime ant popierinio laivelio, kurį tau nusiųsime.

Visiems ta mintis labai patiko ir net Tomas šypsodamasis nuėjo į paskirtą vietą.

Mes sudarėme paslaptinę ratą, nors ir mūsų sprendimas iš pat pradžių buvo aiškus. Išplėšę lapą iš seno sąsiuvinio, kurį vienas iš mūsų atsinešė, mes parašėme spausdintom raidėm vieną žodį „neišlaikei“. Tada mes padarėme laivelį ir paleidome jį pavandeniui. Apačioj Tomas jau nekantriai šokinėjo prie kranto ir, kai laivelis pakankamai arti priplaukė, jis greitai išėmė jį iš vandens. Žinoma, kiekvienas iš mūsų žinojo, kad sprendimas neteisingas ir todėl mes tikėjomės išgirsti piktus žodžius, o gal ir verksmą. Bet nieko panašaus neįvyko: perskaitęs mūsų užrašą, Tomas sustingo vietoje ir neištarė nė žodžio. Pagaliau mes prie jo priėjome ir pamatėme, kad jis keistai išblyškęs.

— Ką? Ar neapsivylei? — paklausė Jurgis.

— Nežinau, — atsakė Tomas tyliai, — bet man nebesvarbu istoti į jūsų būrelį. Jūs pasijuokėt iš manęs.

Ir ramiai atsisukęs nuo mūsų jis lėtais žingsniais nuėjo namo.

Mes staiga susigėdome.

— Gal mes ir negražiai pasielgėme, — pasakiau aš. — Juk jam vos tik 8 metai. Jis dirbo kaip negras. Nueikime paskui jį ir sutvarkykime reikalus.

— Tu, žinoma, išlaikei kvotimus, — pasakiau Tomui, kurį mes visi pasivijome, — mes tik juokavome. Tu ateisi šeštadienį, gerai? O, gal, rytoj, žinoma.

— Ne, aš neateisiu.

— Kodėl?

— Aš nežinau, — atsakė Tomas, — bet aš neateisiu. Nei šį šeštadienį, nei kitą šeštadienį: aš niekuomet neateisiu.

Ir nors mes jo prašėme ir aiškinomės, jis atsakydavo vis tą patį: „Neateisiu nei dabar, nei vėliau“.

Man pasidarė be galo nesmagu, bet kiti per daug nenusiminė: jie buvo įsitikinę, kad Tomas vis dėlto ateis.

Atėjo šeštadienis, bet jis nepasirodė. Tada aš papasakojau mūsų vadei apie visą įvykį.

— Jūs labai negražiai pasielgėte, — pasakė vadė rimtu veidu, — taip skautai nedaro. Aš turėsiu nueiti pas jį ir atsiprašyti už jus. Mano adjutantas man padės.

Pavydas ir gailėstis suspaudė mano širdį: Romas niekuomet nebūtų prisidėjęs prie tokio darbo. Jis niekuomet neleidavo skriausti kitų, ypač jaunesniųjų berniukų. Aš nuleidau akis ir visiškai nusiminiau.

— Tikiuosi, kad man pasiseks pataisyti jūsų klaidą, — nusišypsojo mūsų vadė. — Jūs tikrai juokavot, o jis rimtai galvojo. Jis turi būti gabus berniukas, kadangi mokėjo visa, kas reikalinga. Aš pakalbėsiu su juo ir jis kitą šeštadienį tikriausiai ateis.

Bet Tadas neatėjo — nei tą šeštadienį, nei kitą — kaip jis jau buvo sakęs. Niekas nesugebėjo jo perkalbėti — nei mūsų vadė, nei Romas. Jis staiga visiškai nebesidomėjo skautais ir, matyt, netikėjo mumis po to, kaip mes jį apgavome. Ir lyg norėdamas supilti žarijų ant mūsų galvų, jis niekam nepapasakojo apie mūsų elgesį. Vadinas, jis buvo tikras vyras, ir mes nutarėme dėti visas pastangas, kad jis prisidėtų mūsų būrelin. Tačiau jo dėdė neužilgo mirė ir jis išvažiavo į kitą miestelį. Ilgas savaites mes negalėjome pamiršti savo klaidos ir tik tuomet šiek tiek nusiraminome, kuomet sužinojome, kad jis įstojo į kitą jaunesniųjų skautų būrelį. Mes žinojome, kad jis mūsų neišduos, bet ir jautėme, ką jis turėjo galvoti apie tą būrelį, į kurį jis norėjo įstoti.

Štai kaip mes praleidome gerą progą ir gailėjomės savo nedraugiško elgesio.

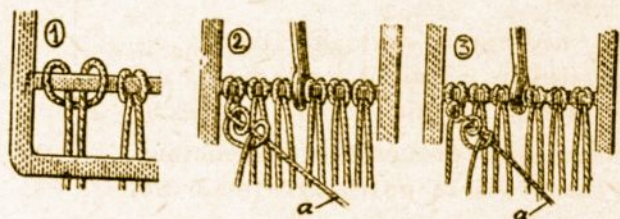

Nusipinkim diržą

Keli piešinukai pavaizduoja, kaip galima pasidaryti gražų diržą. Mazgai nėra sunkūs ir piešiniai padeda labiau, kaip tekstas.

Reikalinga medžiaga: stori siūlai ir sagtukas.

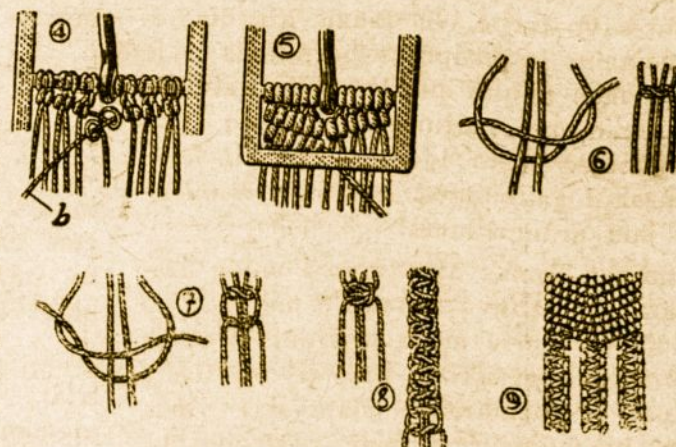
Pirmiau pavaizduota, kaip daromas vienos spalvos dirvas. Reikia atpiauti 6 galus po 2 mtr. ir sudėjus juos pritaistyti, kaip parodo piešinys 1, prie sagtuko. Jei gu paimti tinkamo ilgio virvutę, tai nereikės surišinėti, bet nereikia imti per daug ilgos virvutės, nes tada ilgi galai trukdys darbą. Taip pat nereikia pririšti galų taip, kad jie būtų vienodo ilgio, nes visi surišinėjimai bus vienoj vietoj. Kad darbelis būtų gerai įtemptas ir gerai laikytusi, sagtuką reikia gerai pririšti prie ko nors. Pririšus sagtuką, reikia pradėti,

kaip nurodyta 2 piešinyje. Su dešiniąja ranka reikia paimti virvutę „a“ ir laikyti ją beveik paraleliai sagtuko ir ant šitos virvutės reikia padaryti nurodytą mazgą. Laikant įtemptą pirmąją virvutę, reikia paimti su kairiąja ranka antrąją virvutę ir padaryti nurodytą mazgą.

Mazgus reikia gerai suspausti, kad jie būtų panašūs į du karoliukus. Turint rankoje vis tą pačią pirmąją virvutę „a“, reikia paimti trečiąją iš eilės virvutę ir padaryti vėl mazgą. (3 pieš.). Ir taip tęsti iki vidurio. Tada reikia paimti kairiąją ranką pirmą virvutę „b“ iš dešinės ir ant jos daryti pirmiau nurodytus mazgus, kol prieisi ligi vidurio. Dvi virvutės „a“ ir „b“ susitiks vidury.

Tada reikia paimti virvutę „a“ ir padaryti tą patį mazgą su „b“ virvute. Pabaigę pirmąją eilę, taip pat darome antrąją, trečiąją ir t. t. Užbaigiant reikia iš pradžios vietoj vienos virvutės paimti dvi ir tuo būdu galima gauti trikampį.

Galima visą diržą padaryti vienu mazgu. Bet taip pat galima padaryti kaip parodo 10 piešinys. Vieną dalį padaryti pir-

miau nurodytais mazgais, paskui padalinti 12 galų į tris dalis ir padaryti tris juostelės, darant nurodytus 6, 7, 8 ir 9 pieš. mazgus.

Dviejų spalvų diržams daryti reikia taip pat, kaip pirmiau, prisegti prie sagtuko 3 virvutes vienos (pav., rudos) ir 3 kitos (pav., mėlynos) ir tada gausim spalvotą diržą (11 pieš.). Jei paimsit 2 rudas, 2 mėlynas ir vėl 2 rudas virvutes, gausit kitokį diržą (12 pieš.).

MŪSŲ ŠEFO INICIALAI.

Išmok, sesute, paišyti skaučių ženklelį.

KŪNAS IR LIGOS.

Kūnas mums gerai tarnauja tik tuomet, kai jis yra sveikas, gerai prižiūrimas ir apsaugotas nuo sužeidimų ir ligų.

Mokslininkas Pasteras (Pasteur) pirmasis išaiškino, kad visokių kūnų gedimas, puvimas ar rūgimas, vyksta tik bakterijų dėka. Bakterijos — tai labai maži mikroskopiniai organizmai, kurie gerose sąlygose labai greit dauginasi. Bakterijų gali būti kenksmingų ir naudingų (ligų bakterijos, rūgimo bakterijos).

Daktaras Listeris išaiškino, kad žaizdų apsinaudijimas įvyksta dėl į žaizdas patekusių ligų bakterijų. Ypač svarbu apsaugoti nuo bakterijų operacijų metu. Į kūną patekusios bakterijos greit dauginasi (per valandą keletą kartų) ir su krauju greit visur išnešiojamos.

Į audinius patekusios kenksmingos bakterijos pagamina nuodingų medžiagų — toksinų vadinamų. Toksinai gali užnuodyti visą kūną.

Jeigu mūsų kūnas nugalė ligą, tai baltieji kraujo kūneliai bakterijas sunaikina, o prieš jų pagamintus nuodus kūne išsivieja jiems priešingi nuodai — antitoksinai.

Kai kuriomis ligomis persirgus daugiau jomis neapsikrečiama visą gyvenimą ar ilgesnį laiką, taip yra sirgus raupais, tymais ir k.

Tai dėl to, kad prieš šias ligas mūsų kūnas pasigamina ilgalaikius antitoksinus, arba kitaip sakant kūnas įgyja visišką arba laikiną imunitetą — atsparumą.

Apsisaugojimui nuo ligų būtinos sąlygos švarumas, grynas oras ir saulė.

Saulės spinduliai užmuša bakterijas, o jos ultravioletiniai spinduliai stiprina organizmą.

Ligoms gi palankias sąlygas sudaro nuovargis, blogas oras, dulkės ir apskritai nenormalus ir nehygieniškas gyvenimas.

GERAS ORAS.

Geras oras yra būtina mūsų gyvenimo sąlyga. Normaliai be oro negalima išbūti

nei vienos minutės, o be maisto galima pakęst bent kelias paras. Plaučiai gali pasiimti deguonio tik iš gyno oro.

Be to, turim kvėpuoti visa krūtine, kad visuose plaučiuose mainytųsi oras ir neužsilaikytų į vidų patekusios bakterijos.

Švariam orui palaikyti turi būti gerai vėdinami gyvenamieji kambariai ir darbo patalpos.

MAISTAS.

Mūsų kūno užlaikymui reikalinga labai įvairių maisto medžiagų.

1. **Baltymai**, kurių daug yra piene, kiaušiny, žuvų ir gyvulių mėsoje ir k.

2. **Angliavandeniai**, kuriais turtingi javai, bulvės, uogos ir jiems pan.

3. **Riebalai**, jų mažiau yra augaluose, užtat daug randasi taukuose, lašiniuose, svieste ir aliejuose.

4. **Vanduo** yra būtinas kaip maisto medžiaga.

5. **Mineralinių druskų** daug yra vaisiuose ir daržovėse.

Šalia maisto medžiagų, sveikam organizmui išlaikyti, yra būtini vitaminai. Jie organizmui reikalingi ne kaip maisto medžiaga, bet kaip medžiagų reguliuotojai. Be vitaminų, nors ir pakankamai maisto vartojant, atsiranda įvairių organizmo trūkumų ir ligų; pav., sutrinka augimas ir brendimas, apsergama rachitu, skorbuto ar k.

Vitaminai yra gana įvairūs. Vienų daug turi žuvų taukai, šviežias sviestas, grietinė, kitų daug yra žaliose daržovėse, dar kiti randami grūdų luobelėje ir sėlenose arba rupiuose miltuose.

Kad maistas būtų gerai virškinamas, jis turi būti gerai išvirtas ir skaniai pagamintas.

Tik skanus maistas sužadina apetitą ir tik tada gerai veikia seilių ir skilvio virškinamosios sultys.

Parašė mok. Br. Pajedaitė.

5 patarimai

iškylautojams ir keliautojams

kokią pasirinkti nakvynei vietą gamtoje.

1. **Įdomi.** Kad galėtum gražiai įsitaisyti, liktų gražių išpuodingų iš iškylos prisiminimų; kad aplink būtų gražūs vaizdai, įdomi gamta.

2. **Aukšta.** Kad nebūtų drėgna sėdėti ir miegoti, kad nebūtų kenksmingų vabzdžių bei šliužų. Juk turi ramiai jaustis, ramiai ilsėtis ir miegoti.

3. **Užtvėnų.** Neįsikurk „ant vėjo pagairos“. Vėjas blaškys ugnį, nešios peklus ir žarijas. Ir pats gali peršalti. Kur tarpkalnėje ar už krūmų bei medžių gali rasti puikiausiai apsaugotą vietą.

4. **Nepastebima.** Iškyloje pernaktoti niekeno nepastebėtam yra geriausia. Gali atsirasti žmonių, kurie išsigęstų iškylautoją pagąsdinti. Čia gali turėti rimtų nemalonumų.

5. **Prie vandens ir malkų.** Turi būti vandens valgiui išsivirti, indams išplauti, nusiprausti. O kuras valgiui virti ir lauželiui susikurti taip pat yra reikalingas daiktas.

B. J.

Ji dar prakiši greta juodojo galo žemyn pro pirmiau padarytą aplenkimą ir suverži. Tai ir yra paprastas kaklaraiščio galų sutvirtinimas. Bet jis nėra labai tobulas. Žiūrėk, kiek tystelėjai kurį vieną galą, štai ir išsitraukia iš kilputės juodasis galas.

Daug geriau laiko kitas surišimo būdas, kurį aprašysime žemiau.

Kaklaraiščio galus, piešinyje nupieštus dviem skirtingomis spalvomis (balta ir juoda) pažymime raidėmis A ir B. Juos turime surišti simetrišku kryžminiu sukryžiovimo mazgu. I. Į vidaus pusę (į save) iš apačios aukštyn palenkiame baltąjį kaklaraiščio galą (A); II. iš lauko pusės horizontaliai apie baltąjį galą (A) lenkiame juodąjį galą (B); III. baltąjį galą (A) į lauko pusę (nuo savės) prakišame pro abiejų galų (A ir B) tarpą, jis svyra žemyn; IV. jį svyrantį vėl horizontaliai nuo savės į lauko pusę aplenkiam juodojo galo (B) laibgaliu ir tą laibgalį prakišame į kairę pro kilpelę, kurią padarėm I ir II atvejais lenkdami baltąjį galą. Dabar tuos galiukus tinkamai suvaržom ir turime gražiai, gerai surištus kaklaraiščio galus.

Pabandykite!

Balt. Juodv.

Kaip surišti kaklaraiščio galus

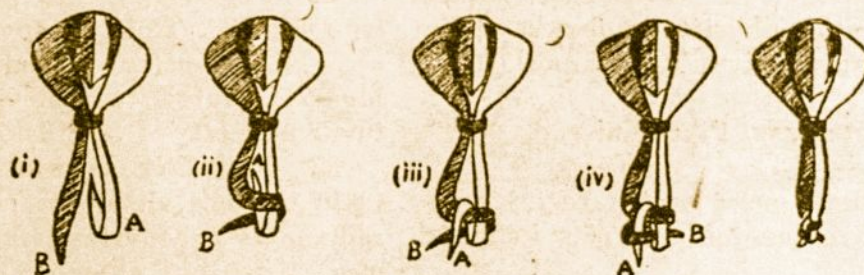
do kaip tą padaryti. Kad galai nesimaišytų, piešinyje jie tyčia pažymėti skirtingomis spalvomis (vienas baltas, kitas juodas). Pirmą baltąjį galą iš vidaus pusės (nuo savės) aplenkia apie juodąjį, paskum taip pat iš vidaus pusės viršum aplenkimo pro abiejų tarpą prakiši tą baltąjį galą ir

Mūsų uniformos kaklaraištį, uždėtą apie kaklą, mėgstame kartais ne storu mazgu surišti, bet įmaiti į žiedą, kokią juostelę ar p.

Taip nešiojamo kaklaraiščio galai lieka ilgi; be to, jie draikosi ir sudaro įvairių nepatogumų. Prityrę skautai kartais susigalvoja tuos galus kaip nors „sutvarkyti“.

Paprastas būdas būtų toks. Paimi vieną kaklaraiščio galą ir jį paprastu mazgu apriši apie antrąjį. Štai 3 piešinukai par-

Pora kelionių dviračiais ir pėsčia

I. KELIONĖ PO DŽUKŲ IR SUVALKŲ KRAŠTA

0*). Kaunas.

8. **Petrašiūnai** — popieriaus fabrikas, pastatytas 1932 m., Kauno rajoninė elektros stotis, pastatyta 1930 m., vandens matavimo stotis. Už Petrašiūnų vėjo pustomame smėlyje akmenys gėdynės sodybos likučiai.

10. **Pažaislis** — gražiausias Pabaltijy baroko stiliaus vienuolynas, 17 š. didikų Pacų įkurtas. Nemune rėva „Kameldulė“. Gražūs pušynai.

20. **Gastilonys**. Tipingas kaimas. Nemune rėva „Velnio Pirtis“ arba „Bičiai“.

22. **Astragų kaimas**. Gražiai ornamentuotos grįčios. Laukuose pilkapiai. Nemune rėva „Velnio Tiltas“ arba „Bičėnetai“.

25. **Rumšiškės**. Piliakalnis. Sena medinė varpinė ir bažnyčia. Mokykla, kur mokėsi Baranauskas. Paštas. (Autobusų susisiekimas su Kaunu).

30. **Dovainonys**. Labai gražūs, į Nemuną griūnų, šlaitai.

33. **Strėvos upė**. Tiltas. Gražus slėnis su malūnu. Ties Strėva 1348 m. įvyko didelės lietuvių kautynės su kryžiuočiais.

40. **Kruonis**. 17 š. Oginskių statyta bažnyčia. Oginskių rūmų griuvėsiai. Apylinkėje piliakalnis ir milžinkapiai.

50. **Darsūniškis**. Tipingas miestelis prie Nemuno. 3-ji originalūs miesto vartai. Savotiška mūrinė bažnyčia su įdomiais lietuviškais užrašais. Nemuno plauamos „Pilies“ likučiai. Per 2 km į rytus nuo miestelio apie 300 milžinkapių. Gražios miškingos apylinkės.

68. **Jėznas**. Graži, Pacų atnaujinta, bažnyčia. Garsiųjų Pacų rūmų likučiai. Pakalnėje Jezno ežeras. (Autobusų susisiekimas su Kaunu).

88. **Birštonas**. Kurortas su „Birutės“ ir „Vytauto“ šaltiniais, piliakalnis. Gražūs Nemuno reginiai. Netoli Birštono Verknės žiotys su „Ožkos Pečiumi“ ir piliakalniu. Staigūs, į Nemuną griūnų, šlaitai prie Kernuvių. (Autobusų susisiekimas su Kaunu).

98. **Nemaniūnai**. Gražus bažnytkaimis prie Nemuno. Antroje Nemuno pusėje Punios šilas.

106. **Punia**. Puikus piliakalnis, ant kurio stovėjusi garsioji Margio pilis. Bažnyčia. Įdomi dervos dirbtuvė.

116. **Raišių bažnytkaimis** (Butrimonių valsč.). Totorių kaimas ir mečetė.

129. **Alytus**. Karin. Juozapavičiaus žuvimo vieta ir kapas. Nepriklausomybės paminklas. Šaulio Bloznelio kapas. Kurorto pušynas — parkas. Susisiekimas su Kaunu autobusais ir traukiniais. Aukštesnioji miškininkystės mokykla (joje ekskursantams nakvynės patalpos). Alytaus šilas.

138. **Poteronys**. Piliakalnis.

*) Skaitlinės prieš vietovardžius reiškia apytikrą nuotolį km nuo kelionės pradžios.

153. **Daugai**. Miestelis, bažnyčia. Labai gilus ežeras su pusiausaliu.

175. **Varėna**. Tiltas ant demarklinijos per Merkį. Piliakalnis. Rašytas akmuo „Užkeikta Merga“. Sanatorija. Ežeras „Barometras“. Jokėnų kaime akmenys su kryžiumi ir žmogaus pėda. (Autobusų susisiekimas su Kaunu).

185. **Perloja**. Kovų vieta už Lietuvos Nepriklausomybę. Žuvusiems paminklas. Mūro pilaitės piliakalnio likučiai ties Midžiūnos žiotimis. Kartuvių kalnas. Jau Vytauto laikais Perlojoje buvusi pastatyta bažnytelė.

201. **Merkinė**. Labai gražus Pilies kalnas. Liet. did. kunig. Vladislavo IV mirimo namai. Bažnyčia, miestelis, tiltas per Nemuną. Charakteringas džukų grybų fabrikas. (Autobusų susisiekimas su Kaunu).

211. **Radysčius**. Piliakalnis.

215. **Liškiava**. Piliakalnis ir pilies griuvėsiai. Dolmenai „Totorių Kapai“. Vienuolynas. Puikios Nemuno pakrantės. Antroje pusėje Nemuno okupuotoji Lietuva.

225. **Druskininkai**. Antroje pusėje Nemuno, lenkų okupuotoje Lietuvoje, kurortas. Labai gražūs reginiai. Kairiajame Nemuno krante „Milžinų kalnai“ su pilies likučiais.

238. **Leipalingis**. Piliakalnis. Lietuvių ir kryžiuočių karų laikų senkapis. Įdomūs dvaro rūmai.

256. **Kapčiamiestis**. 1831 m. sukilimo vadės Emilijos Plioterytės kapas. Tipingas džukų miestelis. Kapčiamiesčio, Leipalingio ir Veisėjų rajone daug gražių ežerų. (Autobusų susisiekimas su Kaunu).

269. **Veisėjai**. Gražūs Ančios ir Veisiejų ežerai. Valsčiaus miestelis. Petraškų piliakalnis ir akmeniniai pilkapiai „krūsni“.

280. **Šlavantai**. Gražus Šlavanto ežeras.

II. KELIONĖ PO AUKŠTAIČIŲ—EŽERŲ KRAŠTA

0. Kaunas.

25. **Rumšiškės** (kelias kaip I maršrute).

42. **Žiežmariai**. Miestelis, bažnyčia, Nepriklausomybės paminklas. (Autobusų susisiekimas su Kaunu).

51. **Kaišiadorys**. Apskrities miesto įstaigos. Geležinkelio stotis.

62. **Žasliai**. Novoziorkuose akmuo su iškaltu kryžiumi. Žaslių piliakalnis, kapai, ežeras.

73. **Paparčiai**. Pilies kalnas. Vienuolyno likučiai. Tipingas apeiginis piliakalnis „Žydakapčius“. Laukogalyje labai įdomus „Didysis“ akmuo — senovės lietuvių aukuras — ir piliakalnis.

82. **Mitkiškės**. Akmenys amžiaus lietuvių sodybos vieta, kur randama įvairių radinių. Iš pagonytės laikų tebegarbina mas „Kryžiaus“ akmuo.

292. **Seirijai**. Valsčiaus miestelis.

300. **Meteliai**. Gražūs Dusios, Metelio ir Obelijos ežerai.

312. **Simnas**. Tipingas džukų valsčiaus miestelis. Bažnyčia. (Autobusų ir geležinkelio susisiekimas su Kaunu).

321. **Krosna**. Bažnyčia, miestelis.

339. **Lazdijai**. Apskrities miestas. Poeto Gustaičio kapas. (Autobusų susisiekimas su Kaunu).

347. **Rudamina**. Bažnytkaimis. Aukščiausias ir gražiausias Seinų apskr. piliakalnis. Labai tolimi — gilūs reginiai.

371. **Kalvarija**. Piliakalnis, alkvieta, pagerbti akmenys, graži bažnyčia, psichiatrinė ligoninė. (Autobusų ir geležinkelio susisiekimas su Kaunu).

409. **Vištytis**. Puikus ežeras, piliakalnis, akmeniniai pilkapiai „krūsni“, stebuklingu laikomas akmuo. Už 11 km į pietus nuo Vištyčio „3-jų valstybių kampas“ (Lietuvos, Vokietijos ir Okup. Lietuvos).

430. **Kybartai**. Vokietijos pasienio miestas. Geležinkelio stotis, munitinės.

435. **Virbalio miestas**.

445. **Paežeriai** — Vinco Kudirkos gimtinė.

449. **Vilkaviškis**. Apskrities miestas, katedra, liepa, po kuria ilsėjosi Napoleonas 1812 m., geležinkelio stotis.

458. **Ožkabalai**—Basanavičiaus gimtinė.

480. **Marijampolė**. Rašytojos Žemaitės kapas. Petro Armino-Trupinėlio kapas. Marijonų vienuolynas ir bažnyčia. Cukraus fabrikas, „Maisto“ skerdykla. (Autobusų ir traukinių susisiekimas su Kaunu).

495. **Sasnava**. Labai aukšta ir graži naujai pastatyta bažnyčia.

518. **Veiveriai**. Lietuvos mokytojų tėvo Tomo Žilinskio mokykla.

530. **Garliava**. Valsčiaus miestelis, bažnyčia.

539. Kaunas.

lus paminklas žuvusiems. Senovės alka-
vietė.

286. **Dubingiai.** Puikaus ežero saloje
16 š. pilies (karalienės Bonos, vėliau
Radvilų) griuvėsiai. Labai gražios vietos.

312. **Malėtai.** Pakelyje į Malėtus,
Laumenoje, ežero pelkėje, senovės lietu-
vių slapta brasta. Malėtų apylinkėse la-
bai daug nepaprastai gražių ežerų.

326. **Inturkė.** Sena originali bažny-
čia, gražus Galanų ežeras.

337. **Joniškis.** Miestelis prie pat de-
marklinijos.

364. **Labanoras.** Tipingas aukštaičių
miestelis.

379. **Linkmenys.** Įdomus, demarklini-
jos pusiau perkirstas miestelis. Didieji
Saldutiškio miškai.

387. **Kirdeikiai** — gražus ežeras, baž-
nytelė.

398. **Tauragnai.** Netoli ežero rašyti
akmenys. Taurapilio piliakalnis — aukš-
čiausia nuo jūros lygmės dabartinės Lie-
tuvos vieta. Salako linkui važiuojant Pil-
kalnių piliakalnis.

424. **Salakas.** Originali lauko akmenų
bažnyčia. Didelis, gražus Luodžio ežeras.
Miškai ir pušynai.

434. **Degučiai.** Prieš Degučius vienas
gražiausių Lietuvos ežerų — Dusetų eže-
ras, miškais apaugęs; gausu gražių salų.

452. **Zarasai.** Nepaprastai gražus di-
delis ežeras. Šaltinio priemiestyje pili-
akalnis „Aštrų Kalnai“. Kurortas. Apskri-
ties miesto įstaigos. Nepriklausomybės
paminklas. Bukanto paminklas. (Autobu-
sų susisiekimas su Kaunu).

466. **Stelmužė.** Gražus dvaras. „Ver-
gų bokštas“, kuriame būdavo plakami ir
kalinami baudžiauninkai. 2000 m. senumo
ąžuolas. Didžiojo karo kapai. Originali,
labai graži medinė bažnytelė ir varpinė.

477. **Imbradas.** Dvaras ir parkas.
Bažnytelė ir varpinė. Gražus kryžius.

490. **Antazavė.** Labai gražus mieste-
lis. Pakalnėje puikus ežeras. Piliakalnis
su „užkastu lobiu“.

494. **Bradesiai.** Pradžia gražiojo Sar-
tų ežero. Velikuškių piliakalnis. Romuvos
kurortas. Nuostabiai gražūs reginiai į
Sartų ežero šakas. Aukšti kalnai.

506. **Dusetos.** Valsčiaus miestelis.
Bažnyčia. Varpinė. Nepriklausomybės pa-
minklas. Mineralinės versmės. Galas Sar-
tų ežero. (Autobusų susisiekimas su Kau-
nu). Pažiegių kaime Būgos gimtinė.

521. **Južintai.** Miestelis, bažnyčia.

534. **Kamajai.** Kun. Strazdelio kapas.
Tarp Kamajų ir Svedasų, Malaišių kaime,
Tumo-Vaižganto gimtinė.

552. **Svedasai.** Miestelis, bažnyčia.
Piliakalniai „Turakalnis“ ir „Juodkalnis“.
Kartuvių kalnas. Ežeras.

568. **Debeikiai.** Įdomi bažnyčia.

578. **Rubikių ežeras.** Gražios apylin-
kės. Pilies ir kitos salos.

589. **Anykščiai.** Vysk. Baranausko
klėtelė — muziejus; didelis akmuo su iš-
spausta jame žmogaus ranka; Anykščių
šilelis; aukštas piliakalnis, nuo kurio ma-
tosi net kelios bažnyčios. Puntukas —
didžiausias Lietuvos akmuo. (Autobusų
susiėkimas su Kaunu).

606. **Kovarskas.** Piliakalnis. Alkvietė.
Mineralinio vandens versmės.

618. **Taujėnai.** Senovės Radvilų dva-
ras. Graži bažnyčia. Apylinkėse dideli
miškai.

629. **Užulėnis.** Liet. Skautų Sąjungos
Šefo Valstybės Prezidento p. A. Smeto-
nos gimtinė.

649. **Siesikiai.** Dvaras. Senovės pilis
prie labai gražaus ežero. Muziejėlis.
Aukštaičių „Baublys“.

667. **Ukmergė.** Apskritis miestas.
Gražus piliakalnis. Pivonijos kurortas.
(Autobusų susisiekimas su Kaunu).

677. **Pabaiskas.** 1435 m. Šventosios
mūšio vieta.

690. **Vepriai.** Vytauto mūrinės pilies
pėdsakai. Žmonių gerbiamas į šerną pa-
našus akmuo. Ežeras. Ilgas Šventosios
tiltas. Žemės ūkio mokykla.

713. **Skaruliai** (prie Jonavos). Vytau-
to laikų bažnyčia.

732. **Karmėlava.** Piliakalnis su mūro
likučiais. Tipinga medinė, lietuviško sti-
liaus bažnyčia. Namų ruošos mokykla.
Akmens amžiaus sodybos likučiai.

746. **Kaunas.**

III. KELIONĖ PO ŽEMAIČIŲ KRAŠTĄ.

0. **Klaipėda.** Žuvusiems sukilėliams
paminklas kapuose. Senosios pilies vieta.
Uostas. Švyturys. Smiltynė. Fabrikai.

16. **Doviliai.** Gedimino piliakalnis.
Pirmojo lietuviško laikraščio „Nusidavi-
mai apie Evangelijos prasiplatino tarp
žydų ir pagonų“ redaktoriaus Kelkio ka-
pas. 1831 m. sukilimo vado Gelgaudo ka-
pas.

36. **Priekulė.** Miestelis ir geležinkelio
stotis.

51. **Saugai.** Miestelis.

65. **Šilutė.** Apskritis miestas. Gim-
nazija.

79. **Naumištis.** Piliakalnis. Tarp
Naumiesčio ir Švėkšnos Laukstėnų pili-
akalnis.

98. **Švėkšna.** Gražiausia Žemaičių
bažnyčia. Grafų Pliaterių rūmai ir parkas.

109. **Veiviržėnai.** Tarp Švėkšnos ir
Veiviržėnų Padabrinės, Šuparių ir Moc-
kaičių piliakalniai. Pačiuose Veiviržėnuo-
se du piliakalniai. Visa gynimosi sistema
nuo kryžiuočių Veiviržo paupiais.

124. **Endriejavas.** Gražus Žemaičių
miestelis.

139. **Rietavas.** Kunig. Oginskių buvei-
nė. Rūmų ir parko liekanos. Mergaičių
žemės ūkio mokykla. 300 metų senumo
palmė. Pradžios mokykla, kurioje dirbo
L. Ivinskis.

162. **Laukuva.** Gražus kelias per
miškus iš Rietavo į Laukuvą. Laukuvoje
bažnyčia, miestelis. Netoli Laukuvos, Kal-
tinėnų linkui, prie Dyvyčio ežero — Pa-
dyvyčio kalnas, alkvietė ir kulgrinda. Ne-
toli Kaltinėnų „Pilies“ piliakalnis.

172. **Kaltinėnai.** Du piliakalniai („By-
tauto Kupra“ ir „Juoko Kalnas“), Dionio
Poškos kapas.

184. **Barzdžiai-Bijotai.** Dionizo Poš-
kos baubliai su muziejėliu. „Akmeninė
boba“. Apylinkėse daug įdomių kryžių —
koplytėlių.

192. **Kryžbarkas.** Piliakalnis.

212. **Kražiai.** Prieš Kražius Papilės
piliakalnis „Pilė“. Kražių bažnyčia, kur
įvyko 1893 m. skerdynės. „Medžiokalnis“
— deivės Medeinės alkvietė. Ežeras Kra-
žantė. Už Kražių, link Karklėnų Šventa-
ragiai — alkvietė.

227. **Karklėnai.** Medinė bažnytelė.
Netoli Karklėnų gražus ežeras.

231. **Girgždutos** piliakalnis ir alkvie-
tė. Toli matomi reginiai.

246. **Medvėgalio** kalnas, aukščiausias
Žemaičiuose (234 m). Didžiausias ir gra-
žiausias Žemaičių piliakalnis. Greta „Al-
kos“ kalnas.

250. **Požerė.** Paršo ežeras. Prie Bur-
biškių dv. piliakalnis Paršpilis ir Sargo-
kalnis. Per Sietuvos pelkę Medvėgalio
linkui kulgrinda.

262. **Varniai.** Gražus Lūkšto ežeras.
Varniuose buvo vysk. Valančiaus rezi-
dencija. Bažnyčia, kurioje daug istorinių
meno turtų. V. Valančiaus paminklas.

274. **Pavandenė.** Bažnytkaimis. Pi-
liakalniai „Sprūdas“ ir „Moteraičiai“.

286. **Šatrijos** kalnas (227 m). Labai
gražūs reginiai. Piliakalnis — alkvietė.

288. **Luokė.** Tipingas žemaičių mies-
telis.

303. **Viešvėnai.** Piliakalnis „Sterlėnų
Kalnas“.

310. **Telšiai.** Vilniaus kalnas. Kated-
ra, vyskupo rūmai. Labai įdomus „Alkos“
muziejus. Masčio ežeras. Netoli tipingas
„Džiugo“ piliakalnis. Vasarvietė prie pui-
kaus Germanto ežero.

319. **Lieplaukė.** Piliakalnis.

337. **Plungė.** Kunig. Oginskių rūmai
ir parkas. Sena varpinė su 1850 m. lietu-
višku užrašu. Prie kapinių, greta Bebrun-
go upės, pilies vieta.

354. **Plateliai.** Gražiausias Žemaičių
ežeras su „Pilies“ sala ir griuvėsiais.

371. **Salantai.** Tipingas Žemaičių
miestelis prie gražios Salantos upės.

383. **Mosėdis.** Miestelis, bažnyčia.

396. **Skuodas.** Netoli Skuodo Apuo-
lės piliakalnis, kur lietuviai kovėsi su
švedais 1853 m.

435. **Darbėnai.** Tarp Skuodo ir Dar-
bėnų neseniai kasinėtas Senosios Impil-
ties piliakalnis. Sen. Impiltyje dar „Ka-
ro“ ir „Alkos“ kalnai.

447. **Šventosios** žvejų uostas. Jūra.

462. **Palanga.** Kurortas. Birutės ka-
nas. Tiškevičių rūmai ir parkas.

474. **Kretinga.** Vienuolynas su sena
biblioteka. Tiškevičių rūmai ir parkas.

492. **Tauralaukiai.** Piliakalnis. Prie
Akmenos upės didelis, dar iš pagonystės
laikų, garbintas akmuo.

498. **Klaipėda.**

Tikrą poilsį ir gamtos grožį jausi KE-
LIAUDAMAS BEI IŠKYLAUDAMAS
tik su KELIONMAIŠIU

G A U N A M A: SKAUTIŠKŲ REIKMENIŲ TIEKIMO
SKYRIUJE, Kaunas, Nepriklausomybės a. 4, telef. 40-71.

„POILSIS“

Fotografuoti gali kiekvienas

KAIP ATRODO PRAKTIKOJE FOTOGRAFINĖS „AKSIOMOS“.

Iš matematikos mes žinome, kad ten esama daug dėsnių, kurie laikomi išrodymų nereikalaujančiomis tiesomis. Tai aksiomos. Jomis nesinaudodamas dažno uždavinio neišspręsi, nors ir būtumei geriausias klasės matematikas ar net visos mokyklos „matematikos pažiba“. Fotografija taip pat turi savo „aksiomų“, t. y. dėsnių, kurių turi laikytis kiekvienas foto mėgėjas, visvien, ar jis būtų naujokas, ar gerai prityręs. Tik fotografinės „aksiomos“ nėra tokios besąlyginės, kaip matematikos. Pastarųjų nesilaikydami uždavinio neišspręsi, o padaryta prieš fotografijos taisykles nuotrauka kartais atrodo daug įdomiau, kaip ta, kur visų taisyklių laikytasi iki nago juodumo. Tačiau su fotografijos „įstatymais“ gali kartais prasiilenkti tik senieji foto mėgėjai, kurie yra gerai prityrę. Apskritai gi, kiekvienas foto mėgėjas turi laikytis bendrųjų fotografavimo taisyklių, nes jų nesilaikymas duoda blogas pasekmes. Kokios jos yra, parodysime pavyzdžiais.

2 brėž.

1 brėž.

PERSPEKTYVOS „TRIUKAI“ PORTRETINĖSE NUOTRAUKOSE.

Yra taisyklė, kad fotografuojant žmones negalima eiti su aparatu per arti. Kokie atstumai reikalingi sėdintiems ir stovintiems žmonėms fotografuoti, nurodyta mano knygoje „Fotografuoti gali kiekvienas“, o čia iš 1 ir 2 brėžinėlio matyti kokios yra pasekmės, jei nesilaikoma tų atstumų. 1 brėž. vaizduoja žmogų, kaip jis atrodytų nufotografuotas iš tinkamo atstumo, t. y. nepriejus su aparatu per daug arti jo. Kaip matome, viskas atrodo natūraliai. Šiame brėžinėly žmogus sėdi skersai aparato ir visos jo kūno dalys yra vienodai nutolusios nuo objektyvo. 2 brėž. kėdė nuo aparato stovi ne daug ką arčiau, kaip 1 brėž., bet už tai žmogus sėdi kitaip ir jo kojos ir rankos yra per arti nuo objektyvo. Jei palyginime kojas su rankomis, pamatysime, kad pirmosios neproporcingai didesnės. Palyginę rankas su veidu, taip pat pamatysime, kad tarp jų ir veido didumo nėra tinkamo santykio. Žodžiu, visos tos kūno dalys, kurios yra per daug arti aparato, neproporcingai didelės palyginus su toliau buvusiomis.

KOMPOZICIJA IR „GEOMETRINĖ TIKROVĖ“.

Dažnas foto mėgėjas, ypač pradedantis, yra linkęs vaizdą „centruoti“. Pav., fotografuodamas gatvę, kelią, medžių alėją, bažnyčios vidų, koridorių ar kitus tolygius objektus visumet atsistoja vidury. Taip fotografuojant nuotrauka yra geometriškai teisinga (simetriška), bet neįdomi menišku požiūriu. Simetriškos nuotraukos tik išimtiniais atsitikimais atrodo įdomiai. Dėl to ir yra taisyklė, kad fotografuojant aukščiau minėtus objektus apa-

3 brėž.

ratas turi būti ne vidury, o viename kuriame šone. Kaip atrodo šios taisyklės praktikoje, parodo brėžinėliai Nr. 3 ir 4.

Tokį vaizdą, kaip pirmajame, gautume, jei aparatas stovėtų vidury gatvės. Taškas, kuriame vaizdas „pranyksta“, čia yra pačiame nuotraukos centre ir sutampa su horizonto linija. Gatvė „bėga“ aukšty, lyg prieš kalnelį, nors jokio kalnelio nėra. Vaizdelis nuobodus. Antrasis brėžinėlis parodo, kaip atrodytų nuotrauka padarius ją esant aparatui kairėje gatvės pusėje. Čia „vaizdo pranykimo“ taškas yra žemiau horizonto linijos. Šiame vaizdely jau yra didesnis įvairumas plokštumų paskirstyme ir formoje ir jis atrodo akiai malonesnis už pirmąjį.

Žinoma, šioji taisyklė nėra kokia nepaliečiama aksioma, tačiau fotografuojant aukščiau minėtus objektus patartina laikytis kairiojo ar dešiniojo šono ir žiūrėti,

4 brėž.

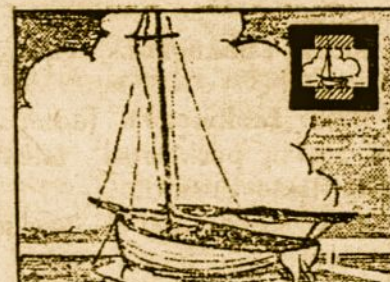
kad „vaizdo pranykimo“ taškas būtų aukščiau ar žemiau horizonto linijos. Kurioje pusėje (kairėje ar dešinėje) stovėti, pareina nuo to, kuri kelio ar gatvės pusė yra gražesnė, įdomesnė. Kaip matome, iš aukščiau nurodytų brėžinėlių, čia įdomesnė dešinioji gatvės pusė ir dėl to reikia fotografuoti iš kairės.

VAIZDO IEŠKIKLIO „APGAVYSTĖS“?

Pradedantieji foto mėgėjai, kurie naudojami veidrodiniu vaizdo ieškikliu, nesyki suka galvą kaip čia atsitiko, kad žmogui, kuris darant skersą nuotrauką ieškik-

ly tilpo visas negatyve trūksta galvos ar kojų, stačioje nuotraukoje trūksta vaizdo šonuose, nors fotografuojant ieškikly jis tilpo visas. Manoma, kad tai esančios vaizdo ieškiklio apgavystės, o iš tikrųjų kaltas pats foto mėgėjas, kad nežinojo, kaip ieškikliu naudotis.

Veidrodinis vaizdo ieškiklis taip įtaisytas, kad rodytų, kokia vaizdo dalis telpa stačioje ir skersoje nuotraukoje. Dėl to jame yra pažymėjimai, kurie sudaro

5 brėž.

lyg ir kryžiaus formą (žiūr. 5 ir 6 brėžinėlius). Kad būtų aišku, kuri ieškikly matoma vaizdo dalis telpa negatyve stačioje ir kuri skersoje nuotraukoje, brėžinėliuose tos vaizdo dalys, kurios fotografuojant matomos ieškikly, o netelpa negatyve, pažymėtos brūkšneliais. 5 brėžinėly parodyta, kuri vaizdo dalis nebus negatyve darant skersą nuotrauką, o 6 — kurios nebus stačioje nuotraukoje. Laikant kamerą normalinėje padėtyje, negatyve tilps tik toji vaizdo dalis, kuri telpa stačiojoje ieškiklio išpiovoj (6 brėž.), o iš 5 brėž. matyti, kad negatyve bus tik tiek vaizdo, kiek jo telpa skersoj išpiovoj. Darant skersas nuotraukas, vaizdo ieškiklį reikia pasukti 90° kampu.

6 brėž.

KAS DAROSI, KAI NORIMA Į VAIZDO IEŠKIKLĮ „SUTALPINTI“ AUKŠTĄ OBJEKTĄ...

Fotografuojant aukštus objektus, kaip bažnyčias, fabrikus su kaminiais, medžius, trobesius ir kt. dažnai fotografuojamasis objektas netelpa į vaizdo ieškiklį. Taisyklė sako, kad tokiais atvejais reikia eiti atgal tol, kol įtilps. Galima sutalpinti ir nesitraukiant atgal — kreipiant foto aparatą į viršų, kaip tai atvaizduota 7 brėžinėly. Bet tuomet nuotrauka atrodys taip, kaip ten pavaizduota — nufotografuotasis objektas „virs“ atgal. Fotogra-

7 brėž.

(Tęsinys 191 pslp.).

FOTOGRAFUOTI GALI KIEKVIENAS.

(Tęsinys iš 190 pslp.).

ANŪKŲ GERAS DARBELIS.

(Iš Anglijos skautų dienoraščio).

Kartą mūsų draugovė pasikvietė neturtingų vaikų pusryčių. Aš stovėjau prie durų ir sveikinau atvykstančius mažus svečius. Kada beveik visi buvo susirinkę, prie manęs priėjo senas vyras — jis buvo išblyškęs ir sudžiūvęs — ir parodė man pakvietimą. Aš jau norėjau paaikškinti, kad pusryčiai suruošti vaikams, bet pastebėjau kažkokį prierašą kortelėje. Perskaičiau šiuos žodžius: **Seneliui labiau reikalingas geras maistas kaip mums.** Vadinausi, berniukai, kuriuos mes pakvietėme, atsiuntė savo senelį! Jie atsisakė nuo skanių pusryčių ir linksmos draugystės, kad jų senelis galėtų pasidžiaugti!

Aš priėmiau vargšą senį ir nusiunčiau du skautus į jo namus. Jie greit grįžo su dviem mūsų draugais ir visa jų šeima. Papusryčiavus mano berniukai prikrovė didelį krepšį įvairių skanumynų — tai buvo mūsų geras darbelis, kuriuo atsimokėjome už berniukų pasiaukojimą.

L.

ANGLŲ SKAUTAI IR GAMTA.

Beskaitydamas anglų skautų periodinę spaudą, ypač jų savaitinį žurnalą *The Scout*, pastebėjau, kad anglų skautai vis daugiau ir daugiau pamėgsta gamtą. Vos tik pavasariui išaušus ir orui kiek atšilus, jie nebepasitenkina miesto aikštėmis bei gatvėmis. Miesto ribose jiems darosi ankšta; jie stengiasi turimą laisvalaikį praleisti miškuose ir laukuose. Iškylos pagyvėja tiek, kad mieste tikrai maža dalis skautų tepasilieka. Išskylauja visi, pradedant jaunesniaisiais skautais ir baigiant skautais vyčiais, net ir rėmėjais. Šios iškylos būna trumpalaikės, dažniausiai ruošiamos atskirų skilčių bei draugovių, bet ne retai ir šiaip keliams skautams susitarus.

Be paminėtų taip gausiai ruošiamų iškylių, anglų skautai kartais suruošia didesnes iškylas, kelionių ar ekskursijų pobūdžio. Vieną tokią kelionę traukiniu (*Scout Train Cruise*) suruošė šį pavasarį Londono skautai. Ši kelionė įdomi tuo, kad traukinys, kuriuo jos dalyviai keliauvo, buvo vien tam tikslui skirtas ir per

fuojuant architektūros statinius ar kitus objektus, kur yra statmeniško linijų, aparatas turi būti laikomas taip, kad fotografuojamasis objektas ir filma ar plokštelė būtų vienas kitam lygiagretūs. Dėl to aparatą tokiais atvejais reikia laikyti normališkoje padėtyje — tiesiai, neverčiant nei aukštyn, nei žemyn. Tiesa, tokius „virstančius“ objektus, jei jie neperdaug virsta, galima atitiesinti, jei iš neigatyvo daromas padidėjimas, bet tai ne taip jau

visą kelionės laiką buvo keliaujančių žinioje. Tokia kelionė sudomino ne tik Anglijos, bet ir visų šalių skautus, juo labiau, kad ligi šiol tokio pobūdžio kelionės veik nebuvo ruošiamos.

Minėta kelionė tęsėsi 7 dienas. Jai skirtas traukinys turėjo apie 10 vagonų, todėl važiuosiu skautų skaičius buvo didelis.

Balandžio mėn. 19 d. traukinys apleidžia Londoną. Jo išlydėti buvo susirinkę daugybė žmonių. Kelias buvo: Londonas — Šiaurinė Škotlandija ir atgal. Pakeliui buvo daugelyje vietų sustojama ir vykdoma iš anksto paruoštoji programa. Programa buvo labai įvairi ir įdomi. Kaip anglai patys sako, tai ši 7 dienų kelionė esanti grynai sporto, laužų, nuotykių, žaidimų, karstymosi, tyrinėjimų ir gamtos stebėjimo savaitė. Pastebėtina, kad šiai kelionei skautai ruošėsi nuo XI mėn. 35 m., vadinasi, 5 mėn.

Birželio mėn. 27 d. jau ruošia antrą panašią kelionę, bet ne traukiniu, o dideliu „Laguna Belle“ laivu. Į šią kelionę gali dėtis taip pat visų šakų skautai, ne jaunesni 11 metų amžiaus, tik pageidaujama vykti draugovėmis, bet ne pavieniui.

Taigi, kad ir iš čia suminėto matyti, kad anglų skautai mielai būna gamtoje, džiaugiasi jos grožiu ir puikiai vykdo III skautų įstatą.

Karolis Treikanas,
(užsienio dalies bendrad.).

Garsi knyga **SKAUTYBĖ BERNIUKAMS** visai pakeis Tavo gyvenimą — būsi visad linksmas ir laimingas. Nepraleisk progos ją tuoj įsigyti.

lengva. Todėl jei tik aplinkuma tokia, kad galima trauktis atgal nuo fotografuojamo statinio, reikia vengti kreipti aparatą į viršų.

AR GERAI ATVAIZDUOTAS NUOTRAUKOJE RENGIMASIS ŽAIDIMAMS?

Skautų Aido Nr. 5 išspausdintos nuotraukos „Ruošiasi žaidimams skiltininkų kursuose“ kritiką atsiuntė tik du: B. Prokopčiukas iš Šiaulių ir vienas, pasivadinęs „Skaisčiu“, kuris savo pavardės nenurodė*). Mes laukėme daugiau atsiliptant. Ateityje, neabejojame, kad visi dalyvaus mūsų pačių darbų vertinime, o dabar pirmiesiems, „praskynusiems kelią“ — dėkojame.

Abu atsiųstieji atsakymai teisingi. Dėdame trumpesnį, bet svarbiausius nuotraukos trūkumus aptariantį, Skaisčio atsakymą. Šis atsakymas mums patiko dar todėl, kad jo autorius ne vien nurodo trūkumus, bet ir reiškia savo nuomonę, kaip reikėjo fotografuoti.

Jeigu mėgėjas norėjo pavaizduoti rengimąsi žaidimui, tai kam du berniukai iš kairės pozuoja laukdami kol nufotografuos? Jie gadina kompoziciją ir kenkia nuotraukos vertei. Žaisti ruošiasi grupelė prie durų, bet kas daroma, sunku pasakyti. Jei nebūtų parašo, nežinotum ką daro. Užteko iš besiruošiančių paimti vieną žmogų, arba visą grupę tik iš kito taško (priešakyje stovinčio nebūtų atsuktas užpakalis) ir nuotrauka būtų atitikus pavadinimui. Apatiniame dešiniame kampe esąs šešėlis artumos nepagyvina, o priešingai — nuotraukos kompozicijai kenkia. Be to, iš jo matyti, kad nuotrauka per mažai apšviesta.

Skaistis.

*) Prašome visus, kurie ateityje siųs nuotraukų kritikas, nurodyti savo pavardę ir adresą. Jei kas nenorėtų, kad pavardė būtų laikrašty paskelbta, gali pasirašyti ir slapyvarde, bet redakcijai reikia žinoti ir pavardę.

Sktn. K. Laucius.

TURĖKITE AMBICIJOS

Man teko matyti daug žmonių, kuriems sekėsi gyventi. Dalis iš jų pasiekė taip daug, kad mes turėtume jiems dovanoti, jeigu jie sakytųsi esą patenkinti. Bet aš dar nemačiau žmogaus, kuris turėjo pasisekimo ir sutiktų ilsėtis ant savo laurų. Kiekvienas stengiasi žengti dar toliau pirmyn.

Prieš ilgus metus aš svajočiau parašyti ir atspausdinti knygą — dabar turiu net visą lentyną pilną savo raštų. To nebe-pakanka: noriu sugalvoti veiklą, ir jis tikrai bus parašytas, nors ir nežinau, ar atsiras režisoriaus, kuris sutiks jį inscenizuoti. Bet tai ne taip svarbu: man rūpi, kad aš atlikčiau tą, ką esu pasiryžęs atlikti.

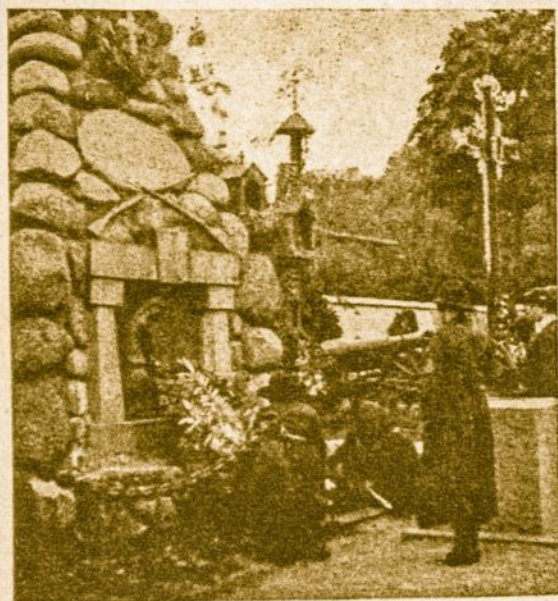
Mes niekuomet neturime būti patenkinti savimi. Mes turime ieškoti naujų, didesnių uždavinių, aukštesnių siekimų.

Skautas negali pasitenkinti išlaikęs egzaminus į III-ią patyrimo laipsnį: jis turi eiti toliau skautybės keliu.

Pasaulis neprogresuotų, jeigu žmonės sustotų. Mokslininkai daro kasmet naujus išradimus, tyrinėtojai ir pionieriai pakelia didesnius vargus, kad sužinotų daugiau apie gamtos paslaptis. Paprastas darbininkas įstaigoje arba dirbtuvėje stengiasi pagilinti savo žinias, kad galėtų geriau atlikti savo darbą.

Netikėkite žmonėms, kurie jums sako, kad šiais laikais jauniems žmonėms daug sunkiau prasistumti, kaip prieš 20, 30 metų. Neteisybė! Proga ir šiandien yra eibės, tik reikia mokėti jomis naudotis.

Sviedinys ir dabar guli prie jūsų kojų ir laukia, kad jūs jį paspirtumėte.

Per Sekmines Lietuvoje ekskursavo būrys Latvijos skautininkių, čia matome jų vadę dedančią vainiką ant Nežinomo kareivio kapo.

Prienu skautai išsigalvojo įsitaisyti „vandeninį dviratį“; štai vieną tokį sktn. V. Bučinskas bevažiuojantį Nemunu ir nu-fotografavo.

Štai už miško
nugrimzdo saulės ugninis rutulys,
medžių viršūnėms
nusijuokė paskutinis spindulys.
Nurimo stovykla.
Trimito garsan skautai susirinko.
Iš aukšto stiebo viršūnės
vėliava žemyn nuslinko.
Mėlyną erdvės šydą
praplėšę žvaigždutės sužibo,
rytų horizonte
plačiaveidis mėnulis pakibo.
Į vandenį palinkusiuos
krūmuos lakštūtės traliavo,
už miško laukuos
griežlės grojo smuikais savo.
Stovyklos laužavietėj
didžiulis laužas suliepsnojo,
kažkur toli, toli
tankynėj apuokas kvatojos.
Šypsančiais veidais
skautai sustojo ratu,
ir miškas nuskambo:
„Marija, neniekink maldu!“

Vilkiukas.

Tur būt ne kasdien stovykloje taisomi tokie pietūs?

Gera veiklą Klaipėdos jūrų skautai jau turi tokią puikią jachtą!

Ką jūs pasakysite,
vanduo juk visai neprisvilo!

Stovykloje nėra kada dykam slaminėti — dirbk ir lavinkis.